

BILTEN ŠT. 16
**KLUBA
KOROŠCEV
LJUBLJANA**

LETOS BOMO ZOPET VOLILI ČLANE VSEH DRUŠTVENIH ORGANOV

Za Klub Korošcev Ljubljana je letošnje leto volilno leto. Sedanje klubsko vodstvo, predsednik, podpredsednika, člani upravnega odbora, nadzornega odbora in disciplinske komisije, smo bili namreč izvoljeni na občnem zboru 3. junija 2010, to je pol leta pred klubsko polnoletnostjo (rojstni dan našega društva je namreč 2. decembra 1993. leta). Letos bomo ponovno volili člane vseh društvenih organov in prepričan sem, da se boste v še večji meri odločili za aktivno sooblikovanje klubskih dejavnosti.

Vseh 21 let društvenega obstoja smo lahko ponosni na svoje delovanje. Vsaka aktivnost, in teh ni malo, je zabeležena tako v pisani besedi kot tudi v elektronski obliki. Okrogle mize, Koroški večer s plesom, delovanje avanturistične, kuharske, planinske, golfske, jadralske, plesne in likovne sekcije je zabeleženo v vsakoletnem biltenu, ki ga z velikim zanosom oblikuje in ureja naš podpredsednik Milan Vogel, pa tudi na klubski spletni strani, ki jo ureja naš član Bojan Arah. Prepričan sem, da se bo tem zapisom v naslednjem letu pridružilo tudi poročilo sekcije za nemški jezik, ki jo je upravni odbor ustanovil na januarski seji.

Na letošnjem 21. Koroškem večeru s plesom, ki bo tokrat izjemoma prvo soboto v marcu, torej 1. marca - tradicionalno v hotelu Slon seveda - se bomo naplesali do jutranjih ur. To nam zagotavlja odlični salonski orkester Ota Vrhovnika, ki je že lani začel navduševati udeležence različnih plesov v Sloveniji in Avstriji s

svojimi 12 saksofonisti, sam Oto – virtuoz na saksofonu, pa se nam je že predstavil na okto-brski okrogli mizi pri Slamiču. Takrat smo bili vsi udeleženci okrogle mize navdušeni in komaj čakamo na prvi marec.

Ko smo na prvi letošnji seji upravnega odbora pregledali naše pestro delovanje, smo s ponosom ugotovili, da je bil v preteklih letih zelo aktiven, še posebej v zvezi z bilteni in vodenju kronologije dogajanja v klubu, Drago Vobovnik, zato ga je upravni odbor imenoval za častnega člana društva. Tako ima KKL sedaj dva častna člana: Staneta Virtiča, prvega predsednika, in Draga Vobovnika, večkratnega člana upravnega odbora.

Dovolite mi, da se po šestnajstih letih vodenja našega kluba zahvalim vsem, ki svoj prosti čas namenjate klubskim aktivnostim in s tem prispevate k pestri dejavnosti kluba, izpeljujete prevzete naloge, pa tudi tistim, ki finančno podpirate klubskie dejavnosti; še posebej gre zahvala vsem vodjem društvenih sekcij, ki ste razširili našo ponudbo klubskim članom.

KKL ves čas povezuje dobro misleče člane, zato naj pozitivna duh in razpoloženje ostane-ta njegova zvesta sopotnika tudi v tem in naslednjih letih.

*Predsednik: Mag. Janko Arah
Ljubljana, 26. januarja 2014
Foto Doroteja Omahen*

Milan Vogel

SPET JE BIL ŽIVAHNO IN VSAKEGA PO MALEM

S Koroškim večerom s plesom je tako kot z zimo: vsako leto mora enkrat biti, le s to razliko, da se za naš ples ve, da je vedno v začetku marca in da je v hotelu Slon. Tudi za Bilten KKL se ve, da bo, saj je letos že v šestnajsti izdaji, pa tudi vsaj za nekaj njegove vsebine se ve, kakšna bo: glavnina besedil je namenjenih društvenemu dogajanju in so zbrana pod skupnim naslovom Od plesa do plesa. Letos je ta del še posebej obsežen, saj je bila dejavnost kluba vse leto, razen poletnih počitnic, spet intenzivna in raznovrstna, pa tudi predsednica avanturistične sekcije Renata Picej je pridno pisala in se razpisala, za kar si zasluži posebne pohvale.

Po za današnje čase dokaj uspelem plesu 16. marca je bila prvi četrtek v aprilu naša gostja dr. Berta Golob, ugledna zdravnica otrok z rakom, avtorica dveh knjig in ustanoviteljica fundacije Mali vitez. Maja smo imeli za koga malo nenavadno gostjo Ireno Košička, ki je na zanimiv način govorila o alternativnem

zdravljenju z metodo t. i. ponovne povezave, s katero ne zdravimo posameznih tegob, marveč človeka vrne v celoti v ravnovesje.

Za maj še vedno velja, da je mesec mladosti, če prav je državnik, kateremu je bil posvečen, v grobu že več kot trideset let (in verjetno se v njem tudi obrača). 25. in 26. maja je Renata Picej popeljala sicer manjšo skupino članov v Prekmurje in Porabje. Bili so navdušeni, kako pa je bilo v podrobnostih, si lahko preberete v njenem zapisu Smo fučkali in uživali v Porabju.

Naslednji mesec smo bili s predsednikom Jankom Araham in njegovo ženo Metko na skrajnem jugu Zemlje, na Antarktiki. Seveda smo jo podoživljali le z njuno navdušeno pripovedjo in fotografijami. To je bilo zadnje srečanje pred dvomesečnimi poletnimi počitnicami.

Jesenska srečanja smo začeli z glasbo, in sicer rock'n'rollom: s terase pri Slamiču se je razlegala "kraljevska glasba" Elvisa Presleya v

interpretaciji Sama Hudla in njegovih fantov. Močno glasbeno obarvan je bil tudi oktobrski večer, na katerem se je Dare Stojan spraševal, zakaj v Sloveniji ne poznamo bolj razširjene domovine Evrope, profesor klasičnega saksofona Oto Vrhovnik pa je navduševal s tistim, kot je zapisala Renata v poročilu, "odštekanim' zvokom, ki iz vsakega, še tako zapetega in zagrenjenega človeka posrka sokove življenja in jih zavrti v veselje, pri drugih pa poskrbi za pravo strast in radost razpoloženja".

Novembra smo bili dejavni dvakrat. Najprej smo bili v družbi predsednice Upravnega sodišče Slovenije Jasne Šegan, ki nam je govorila o organiziranosti upravnega sodišča, njegovih dejavnostih, postopkih in zapletih, 9. in 10. pa smo martinovali v Hrvaškem Zagorju, cvetličnem vrtu Hrvaške, kot ga turistično promovirajo. Bilo je izredno zanimivo, poučno in tudi za mizo sočno in odlično, o čemer slikovito piše, kdo drugi kot Renata, ki je izlet organizirala. Novo leto pa smo začeli

z motom Zdrava duša, živo telo in uporaba pameti v Studiu Eviana pri naši tajnici Bojani Jurenec.

Kaj so poleg avanturistične počele še druge sekcije KKL, si lahko preberete v njihovih poročilih.

V Biltenu objavljamo še nekaj drugih poročil in zapisov. Izredno zanimivo je razlaganja Štefana Vevarja, kako je zdaj že znameniti roman koroške pisateljice Majde Haderlap med prevajanjem "preoblekel v koroško slovenščino". Objavljamo tudi poročilo o vsakoletnih Koroških kulturnih dnevih, ki jih v Ljubljani organizira Društvo avstrijsko-slovenskega prijateljstva. Manj pa se nam je posrečil poskus, da bi predstavili tegobe in perspektive koroških občin: od vseh zaprosenih se je odzvala samo Občina Črna. Hvala ji.

Foto Voranc Vogel

OD PLESA DO PLESA

SOBOTA, 16. MARCA 2013

DVAJSETI KOROŠKI VEČER S PLESOM

Tradicionalni marčevski ples v Hotelu Slon ni bil povsem tradicionalen, saj je bil z običajne druge sobote v mesecu zaradi predvidene četrte vseslovenske vstaje in posledično zaprtja dela središča Ljubljane in predvidene gneče prestavljen za teden dni. Toda tudi takrat je bilo vzdušje na plesu (kot vsakič) zelo prijetno. Za to so poskrbeli voditelj Tomaž Simetinger, ki je pripeljal tudi plesni par Akademске folklorne skupine France Marolt, ki je odplesal nekaj plesov iz Mežiške doline iz sredine 19. stoletja, kantavtor Milan Kamnik in glasbena skupina SHPW MIX iz Celja. Pohvale vredna je bila tudi hrana, pri kateri so

izstopale dobrote turistične kmetije Plaznik iz Črne. Zelo bogati so bili prispevki umetniških del za licitacijo, med njimi stol višjega cenovnega razreda proizvajalca Javor Pivka, komplet porcelana Catbriyur iz delavnice Bricman, dela slikarjev, kot so Drago Pečko, Drago Petrovič, Vida Slivnik in drugi. Manjkal ni niti Bilten KKL, ki je bil najboljšejši doslej. Razveseljivo je tudi, da je kljub splošni finančni krizi ples v klubsko blagajno prinesel skoraj tisoč evrov.

Milan Vogel

Foto Arhiv KKL

ČETRTEK, 4. APRILA 2013

POGOVOR Z DR. BERTO JEREB

Prvi četrtek v aprilu smo se zopet zbrali člani KKL in prijatelji Koroške pri Slamiču, trideset nas je bilo. Vodila nas je velika radovednost in spoštovanje do tokratne gostje, prof. dr. Berte Jereb, dr. med., v družbi urednice Mo-

horjeve družbe iz Celja Alenke Veber. Predsednik KKL Janko Arah nas je prisrčno pozdravil ter pohvalil izvedbo in udeležbo na plesu KKL v hotelu Slon. Večer je potekal iskriivo, kot je gospa Jerebova sama, v spoznavanju

njenega lepega, a težkega otroštva ob Dravi v Črnečah, njena želja po znanju jo je pripeljala preko gimnazije v Mariboru do medicinske fakultete na Dunaju in po drugi svetovni vojni v Ljubljano, kjer je tudi diplomirala.

Pot jo je vodila v Stockholm, kjer je nadaljevala z raziskovanjem in zdravljenjem otrok z rakom, po doktoratu pa je svoje znanje in izkušnje nadalje pridobivala in delila v Ameriki. Po desetih letih se je vrnila v Slovenijo. Z možem sta hotela dati nekaj dobrega ne samo bolnim otrokom, za katere se je razdajala, ampak tudi samostojni Sloveniji. Skupaj s psihološkim pristopom se je gospa Jerebova posvetila poznim posledicam raka, ko otroci odrastejo, ko je glavna bolezen ozdravljena, travme pa ostanejo.

Vse njeno življenje in delo bi počasi zamrlo, razen strokovnih ekspertiz, zato, polna energije, kot je, je vse opisala v svoji drugi

knjigi *Moje bajže*, kjer so tako avtobiografske zgodbe koz čenče iz mladosti. Kako velik je prispevek onkologiji in zdravljenju njenih malih pacientov, danes uspešno ozdravljenih že v 80 odstotkih, pove njena knjiga *Mali vitez*, pripovedi otrok z rakom in po njem, ustanovila pa je tudi fundacijo *Mali vitez*, za kar ji gre prav tako veliki hvala.

Tako se otroci z rakom lažje rehabilitirajo, zbirajo sredstva za nadaljnje zdravljenje v toplicah in drugo. Presunjeni in presenečeni smo bili nad veličino in njenim življenjem, zato smo se ji na koncu zahvalili s knjigo *Ljudje na Ravnah*, da bo obdržala vez s Koroško. Velikodušno smo se ji oddolžili z nakupom obeh njenih knjig, ki naj bi obogatili vsako družino! Pripravlja pa že tretjo knjigo.

Nada Petrovič-Mager

Foto Doroteja Omahen

ČETRTEK, 9. MAJA 2013

PONOVNA POVEZAVA - THE RECONNECTION

Naša Korošica, zanimiva gospa Irena Kušička, s svojim lepotnim salonom v Ljubljani, na Krakovskem nasipu 26, nam je na majskem srečanju Kluba Korošcev pri Slamiču v Ljubljani na zelo praktičen način skušala pribli-

žati alternativno zdravljenje s ponovno povezavo, ki je oblika zdravljenja na vseh nivojih: čustvenem, mentalnem, duševnem in fizičnem, rezultat pa je viden v procesu ponovne povezave naše temeljne bivanjske esence z

vesoljem. S ponovno povezavo ne zdravimo posameznih, specifičnih zdravstvenih težav, ampak vračamo človeka kot celoto v stanje ravnovesja, dopuščamo samoozdravljenje s pomočjo energije, svetlobe in informacije. Frekvenc ponovne povezave ne ustavi nobena ovira, postopek poteka brez dotika, stran od telesa, saj moč frekvenc z daljavo narašča. Izredno otipljive frekvence delujejo na

vsa živa bitja in po srečanju z izvajalcem ponovne povezave trajajo celo življenje! Nabiti z energijo, umirjenostjo, z občutki, da smo v ravnovesju s sabo in svetom in da nam je k temu pomagala gospa Kušička, ki sodi v najožji team dr. Erica Pearla, smo še malo poklepetali in se zadovoljni razšli.

Nada Petrovič-Mager

Foto Osební ahiv

SOBOTA IN NEDELJA, 25. IN 26. MAJA 2013

SMO FUČKALI IN UŽIVALI V PORABJU

Vedno, kadar smo na poti člani Sekcije za avanturizem pri Klubu Korošcev Ljubljana, je naša rdeča nit iskanje poti skozi novo deželo. Poti k naravi, kulturi, dediščini in ljudem, ki tam žive. Tudi tokrat je bilo tako. Naš kompas je kazal v smer Porabja. Življenje smo želeli napolniti z užitki in tankočutno prisluhniti, kaj nam šepeta pokrajina na robu Slovenije ob meji z Avstrijo in Madžarsko. In kot navadno, smo tudi tokrat kraljevsko uživali in fučkali (žvižgali po prekmursko, izraz pa uporabljajo tudi Slovenci v Porabju) od zadovoljstva. Vremenske napovedi so bile neugodne, a dežja ob polni luni in še luninem mrku povrhu nisem pričakovala; kadar so na poti angeli,

pravi nemški pregovor, je vreme lepo! In tako je bilo. Le ko smo si ogledovali palme in druge veličastno se zibajoče, vzpenjajoče in dehteče lepote v tropskem vrtu (Ocean Orhids) v Dobrovniku, ki jih je nenehno škropila voda iz systemskega vzdrževanja vlage, je nebo nazorno pokazalo, kaj je prava tropska vlaga in nad zaščitne kupole izjemno zanimivega vrta, polnega rastlinskih in sadnih eksotov, poslalo bogato količino dežja. A je ta potem, ko smo mimo Kobiljega, Prosenjakovcev in Sela osvajali Goričko, pojenjal.

ZAČELI SMO V KLETI

Dvodnevni izletniški užitek smo začeli v

Radgonskih gorah (Gornja Radgona) in njihovih kletah, kjer smo v vinski kleti Pod slapom najprej prisluhnili odi peni ni iz knjige Čas ladij, nato pa posrkali mehurčke iz kozarcev, ki so ponujali dehteč in poživljajoč napitek, imenovan srebrna in zlata penina. Prvi korak v dan mladosti in radosti nad življenjem je bil storjen. Bili smo polni pričakovanj, vseh osem in šofer Marjan, ki je na koncu poti dejal, da tako lepega izleta še ni doživel. Naš kombi se je potem ustavil v parku pred Pokrajinskim muzejem Murska Sobota, mi pa smo krenili skozi prostore in s slik, eksponatov, iz besed in glasbe srkali sporočila o življenju ob Muri skozi čas, kulturo, arhitekturo in politiko vse od davnih do današnjih dni. Še preden smo uredili vtise, sta se nam pridružila Lili in Drago Šiftar, tretji generalni konzul RS v Monoštru v Porabju. Povabila sem ju na srečanje z nami in prosila, da nam povesta kaj o svojem bivanju v Porabju, pa tudi sicer o Prekmurju. Gospa Lili je name naredila globok vtis, ko sem jo lani junija spoznala na podelitvi diplom Višje šole za gostinstvo in turizem v Mariboru, kjer je bila na svojo diplomu, potem ko se je šole lotila relativno pozno - a zato, ker je sledila svoji želji, zelo ponosna. Že takrat je govorila o pogumu, posluhu za sočloveka, ljubezni do kulina-

rike (predvsem iz lokalnih in zdravih surovin) in veliki želji, da bi delala v turizmu. Zaradi drugih obvez nas je morala kmalu zapustiti, a Drago Šiftar je ostal z nami in nas popeljal do evangeličanske cerkve, kjer smo se zatopili v zanimivo pripoved. Mor-da je največji vtis na nas naredilo dejstvo o spovedi pri evangeličanih. Nimajo spovednic in župnika, ki bi delil odpustke. Nimajo niti vina za posvečene pod talarjem. In seveda, nimajo niti zgolj moških postav, ki bi v imenu boga in vere skrbele za vernike. Pri njih gre za demokracijo; demokratično izvoljeno predsedstvo (senior in inšpektor laik), zbor duhovnikov ali prezbiterij (predsedstva posameznih cerkvenih občin) ter občni zbor, ki je najvišje cerkveno telo (prezbiterij in delegati posameznih cerkvenih občin). Spoved poteka skupinsko, in to tiho in intimno v krogu pred oltarjem. Vina ne pije duhovnik, ampak verniki ...

Mimo spomenika zmage (ne pozabite, bil je 25. maj, dan mladosti!) smo zavili do hotela Zvezda, pojedli kosilo in klepetali naprej. O Prekmurju in njegovem jeziku, njegovi zgodovini ter povezanosti s Slovenijo. In o Porabju! Potem je bil dan znova povsem naš. Poklonili smo se Plečnikovi cerkvi v Bo-gojini in jo po bližnjici, skozi gosto gozdno zelenje (saj smo vendar avanturisti!) mah-

nili do vasice Bukovje in pristali ob Bukovniškem jezeru. Bilo je dovolj časa, da si je vsakdo lahko izbral svojo energetske točko in postal na njej, kolikor je bilo potrebno. Ptiči so iz visokih drevesnih krošenj zlivali svoje ljubezenske rapsodije v mir nad našimi glavami, mi pa smo dihali bolj počasi in umirjeno ter se polnili z energijo. Da deluje, smo družno ugotavljali že, ko smo postali pri rotundi v Selu in potem k mizi za večerjo sedli v znani gostilni K Rotundi. Na bograč in gibanico, ki sta pozlatila dan. Po malih cestah in poteh smo potem jadrali proti severu in držali smer Martinja, kjer smo vstopili na Madžarsko. Vsi Fokovci, Ratkovci, Križevci, Gornji Petrovci in Šulinci so ostali za nami, ko smo s specialko v rokah vozili mimo glavnih poti (bilo bi predaleč, če bi jim sledili) proti cilju.

ČUDOVIT DAN Z MARIJANO SUKIČ

Naslednji dan se je pod vodstvom Marijane Sukič, urednice časopisa Porabje (izhaja od 14. februarja 1991 vsak teden na osmih straneh in je edini slovenski časopis na Madžarskem, ki informira porabske Slovence v maternem jeziku), kulturnice in zaljubljenke v Porabje, se je pred nami razprostrl sončen dan, ki so ga srečanja, spoznanja in užitki spravili v zlato knjigo spominov vsakega iz-

med nas. Slovensko Porabje je del skrajnega zahoda Madžarske (v Železni županiji), kjer živi slovenska manjšina porabskih Slovencev. Ime je dobilo po reki Rabi, ki v Donjem Seniku iz Avstrije priteče na Madžarsko. Slovensko etnično ozemlje v Porabju je bilo v letih 1919 in 1920 razdeljeno med Avstrijo in Madžarsko.

Porabski Slovenci so tako pripadniki slovenske manjšine, ki žive v vaseh južno od Monoštra na ozemlju današnje Madžarske. Po madžarskem popisu prebivalstva iz leta 2001 govori slovensko 3.108 prebivalcev Madžarske, 3.429 pa jih navaja slovensko poreklo. V resnici verjetno ni več tako!

BILA IZVRSTNA GOSTITELJICA

Najprej smo si še v hotelu, v dvorani za prireditve, ogledali vsebinsko zanimiv in dobro narejen pol ure trajajoči film o Porabju, takoj zatem pa se udeležili učne ure iz porabske prekmurščine. Duo Fodor nas je res nasmejal, saj je bila zgodba - prerekanje dveh vedeževalk: Kleopatre in Šeherezade, domiselna zgodba dveh egocentičnih babur, ki si na koncu brez "čelejske krugle" (vedeževalske krogle), kart in kave padeta v objem, ko spoznata, da sta pravzaprav sestri. Odlično! Prava vstopnica v novi dan, ki smo ga začeli v vasi Gornji Senik. To je majcena

vas, dva km od mejnega prehoda Martinje. V muzeju smo slišali za delovanje župnika Jožefa Kosiča in med drugim spoznali delovanje pisatelja Janoša Küharja, zaščitnika prekmurskega jezika na Madžarskem. Ob eksponatu blizu njegove delovne mize stoji zanimiv "kopirni stroj", ob katerem piše: "Med 1947 in 1952 je g. Kühar na štencil mašini razmnoževal molitve. Mašin sta 50 lejt skrivala v Budimpešti Ana Bajzek in Janoš Kozar." Muzej je poln majhnih draguljev iz preteklosti in vreden obiska.

In potem je prišel na vrsto Dolnji Senik. Peljali smo se skozi neokrnjeno dolino s pisanimi travniki in gozdovi, polnimi fazanov, jelenov in divjih svinj. V gnezdih so mirovale štoklje. Mimo nas so hitele drevesnecne za vzgojo božičnih drevesc. Šele novejši čas je dolini prinesel dva velika kmeta (oba živita v Slovenski vesi); predtem je bilo ozemlje razdeljeno na majhne podolgovate zaplate zemlje in ta ozemlje je bilo nekoč edino privatno ozemlje na Madžarskem. Oblasti so to dopuščale zaradi neatraktivnosti področja in prepričanja, da si tukajšnjega življenja ne želi nihče. Pomniki preteklosti nas ob cesti spremljajo molče: ostanki nekdanje stražarne, pa posebnega kontrolnega mesta - predobmejnega objekta. Monošter (madžarsko Szentgotthárd,

nemško St. Gotthard), ki je središče slovenskega Porabja in je nastal kot posledica priseljevanja slovenskih delavcev iz vasi južno od mesta, ima nekaj več kot 8000 prebivalcev. Nam se vtisne v spomin zaradi štirih stvari: katedrale, spomenika kralja Bele III., termalnega zdravilišča in slikovite tržnice. Mimogrede, katedrala, ki razkriva razvoj cerkvene zgodovine skozi čas treh cerkva na tem mestu, ima 32 metrov visok strop, prav toliko kot ljubljanska stolnica. Trianonska pogodba je velik del monošterskega zaledja dodelila Avstriji in Kraljevini SHS, samo mesto pa postavilo na sam skrajni zahodni rob novonastale države Madžarske. To je pomenilo njegovo gospodarsko stagnacijo. Razmere so se še poslabšale po koncu 2. svetovne vojne, ko je meji z Avstrijo in tedanjo Jugoslavijo Madžarska domala neprodušno zaprla. Kako je bilo to videti, smo si lahko ogledali v Muzeju železne zaves v Števanovcih. Noro, kaj vse je Služba za obmejni nadzor uporabljala za varovanje meje, in fascinantno, kako so se temu uprli tisti, ki so šli čez njo!

Števanovci pa nam bodo ostali v spominu še zaradi ogleda folklorne prireditve v tamkajšnji Slovenski samoupravi, ki je bila organizator srečanja folklornih skupin iz Porabja in Prekmurja. Nastopali so Pen-

zionisti iz Porabja, Folklorna skupina iz OŠ Grad in folklor dvojažečne OŠ Števanovci. Nam so nastopajoči na vaškem odru odplesali naravnost v srce. Za velik zaključek srečanja s Porabjem pa smo se odpeljali še v Andovce in tam pokukali v tipično porabsko domačijo iz blata ter se dotaknili Triglava. Seveda ne pravega, ta je v Sloveniji.

Na dvorišču pred hišo pod okriljem Društva narodnostne samouprave Andovci, katere predsednik je sila prijazni Karel Holec - Karči (če ne omenjam, da so nas pogostili z na travniku za hišo pravkar skuhanim bogračem, v katerem je bilo poleg mesa in začimb čutiti veliko ljubezni do guširanja dobrot) stoji namreč velika skala. To je Andovcem daroval Triglavski narodni park. Na podstavku porabskega Triglava je vgrajenih sedem kamnov iz vseh sedmih slovenskih vasi Porabja. Kakšna ljubezen do domovine in ljubezen do planin!

Odhajali smo zadovoljni v duši in telesu ter pri Verici znova vstopili v Slovenijo in Prekmurje. Ker smo morali do največjega slovenskega gradu Grad, in tja seveda spet ni bilo direktne ceste, smo svoj avanturizmu zapisani duh skoncentrirali na prečene dežele po majhnih in zavitih poteh pod dišečimi akacijami in bogatim zelenilom gozdov. Če ne bi ubrali teh cest, sploh ne bi

vedeli, kakšne globoke in neskončne gozdove skriva Goričko.

In grad Grad v istoimenskem kraju Grad na Goričkem nas je počastil z vsem, kar ponuja: energetske točke, ogledom svojih 365 soban, razstavljenimi eksponati, razstavo, vinsko kletjo, zanimivim filmom o Goričkem. Za izzven izjemnega doživetja z naslovom Porabje so poskrbeli v Gostilni Lovenjak, kjer nas je lastnik Štefan Pavlinjek osebno pospremil skozi Lovenjakov dvor: vinoteko, Hotel Štrk z bazenom, savnami in masažnimi saloni, Lovenjakovo kmetijo, živalski vrt in Gostilno Lovenjak.

Tukaj je avantura izzvenela v veličastnem krešendu okusov in se transformirala v nepozaben spomin na izjemno lep in uspel izlet. In prav posebno doživetje ob slovesu je bil pogled na pano na odprti restavracijski terasi pred gostilno, kjer kamera, usmerjena na štorčljino gnezdo na dimniku hiše, nenehno spremlja dogajanje v gnezdu. Tam mama štorčlja trenutno bdi nad štirimi mladički, oče štrk pa je ob odhodu, stoječ na eni nogi, tonil v spanec ... S to sliko pred očmi smo potovali proti Ljubljani, kjer nas je objel dež.

Renata Picej

Foto Marijan Štriker

ČETRTEK, 6. JUNIJA 2013

LEPOTE ANTARKTIKE

Na najbolj severni ali najbolj južni del sveta se ne odpraviš vsak dan, pa tudi ne vsakdo. Znane so številne ekspedicije, ki so imele raziskovalni ali samo avanturistični namen, v zadnjih desetletjih pa je turizem prodrli tudi v tako ekstremne naravne pogoje, kot sta Severni ali Južni tečaj. Na slednjega sta nas, seveda z besedo in sliko, popeljala predsednik našega kluba Janko Arah in njegova žena Metka na junjskem klubskem srečanju v kavarni Kava-čaj ali, po domače Pri Slamiču. Da bi nas ogrel v takrat precej hladni Ljubljani, je Janko raztegnil harmoniko, s katero je njuno izredno zanimivo pripoved tudi končal.

"Antarktiki je najbližja Južna Amerika, z vidika kopnega je to Čile z rtom Hornom, z vidika odskočne deske za osvojitve dežele pingvinov pa najjužnejše mesto na svetu, Ushuaia, poimenovan tudi mesto na koncu sveta, ki leži v Argentini," nas je povabil na pot Janko. "Od tega mesta do prvega kopnega na jugu je okoli 1.000 km širok preliv Drake, ki smo ga z ladjo Hamburg prepluli po več kot 50 urah plovbe. Usidrali smo se v rajskem zalivu (Paradise Bay) in si prvi dan ogledali nenaseljeno argentinsko znanstveno postajo Almirante Brown, naslednji dan pa britansko znanstveno postajo Port Lockroy. Na tem mestu, kjer je najjužnejši

poštni nabiralnik na svetu, so nas prijazno in z navdušenjem sprejeli štirje znanstveniki, ki smo jim že zaradi samega prihoda popestrili njihovo večletno bivanje v teh najtežjih razmerah na našem planetu.

Pravijo, da je Antarktiko, ki je večja kot vsa Evropa od Portugalske do Urala, vključujoč tudi Turčijo, priporočljivo obiskati januarja, v času tamkajšnjega poletja, ko so temperature okoli 0 stopinj Celzija in ne minus 70, kot je na južnem polu pozimi. Temu priporočilu sva z ženo Metko sledila in doživela nepopisne trenutke antarktičnega morja, posejanega z lednimi gorami, igrivost kitov, tjulnov, morskih leopardov, pingvinov, kormoranov ... Stopila sva na najjužnejši rt na svetu, kjer so se vremenske razmere drastično spreminjale vsakih petnajst minut, videla in spoznala mnogo ledenikov, ki dnevno rastejo ali se zmanjšujejo ..."

Očitno ju je pot res navdušila, saj sta tudi po končanem "uradnem" delu zaneseno pripovedovala o čudežih narave ("Narava je največji umetnik!"), življenju pingvinov in drugih živali, jezerih in ledenikih, od katerih se nekateri topijo tudi po tri metre na dan.

Milan Vogel

Foto Doroteja Omahen

JULIJ IN AVGUST - POČITNICE

ČETRTEK, 5. SEPTEMBRA 2013

KRALJEVSKA MUZIKA IN NAVDUŠENI KOROŠCI

Ko se je muzika rock'n'rolla razlila s Slamičeve terase na Ljubljano, ki je po prečudovitem poznopoletnem dnevu tega 5. septembra, tonila v noč, se je pričel še en nepozaben koroški večer. Člani kluba KKL smo ob zvokih rock'n'rolla odprli novo sezono naših obveznih četrtkovih srečanj in v goste povabili "kralja glasbe", ki je obnorela svet. Z nami je bil Elvis Presley v podobi Sama Hudla in njegovih fantov, ki s kitarama, bobnom in seveda vokalom (klaviaturist je to noč žal manjkal) pognal kri po naših žilah in zanetil ogenj v duši. V družbi ansambla Sam's Fever (Sam - Samuel Hudl - vodilni vokal, Jimmy Blackmore - kitarist in vokal, Tilen Sušnik - bas kitara, Miro Hodža - bobni; to pa ni popolna zasedba teh edinstvenih muzikantov, ki oživljajo spomin na leta 1977 umrlega Tita na rock'n'rolla) smo se veselili dejstva, da se zbiramo in srečujemo ter veselimo življenja.

Korošci smo pač res nekaj posebnega. To nenazadnje dokazujejo tudi naša redna srečanja, naši redni užitki pod kupolo Sekcije za avanturizem, pa jadralske sekcije, kuharske in ... Kaj bi naštevala še druge priložnosti, ko

smo skupaj in negujemo zavest pripadnosti od Slovenije pozabljeni deželi na njenem severnem robu, Koroški! Ne pozabimo, Koroška je krstni list Slovenije! In Korošec je tudi Samo, s krstnim imenom Samuel. Srce in duša ansambla Sam's Fever. Prihaja iz one strani državne meje, od tam, kjer teče reka Drava in se deželica imenuje Podjuna. V Slovenijo ga je leta 2000 ponesla ljubezen.

Samo je velik ljubitelj starega rock'n'rolla in se je ob 35. obletnici Elvisove smrti odločil ustanoviti svojo glasbeno skupino. Za idolom Elvisom je kot šestleten deček leta 1977 skupaj s starši žaloval, nato pa je od gimnazijskih letih naprej vse do danes zbiral vse informacije, filme in seveda glasbo o tem izjemnem pevcu. Kaj zapisati ob rob večera, ki bi ga lahko imenovali "About The King"? Vse z eno besedo - bilo je kraljevsko!

Renata Picej

Foto Doroteja Omahen

ČETRTEK, 3. OKTOBRA 2013

GRENKO - SLADKO OKTOBRSKO SREČANJE

Tokrat smo k Slamiču prišli predvsem zato, da bi sledili uspešni življenjski poti Dareteta Stojana, doma iz Legna nad Slovenj Gradcem, živečega pa v Ljubljani, ter skupaj z njim iskali odgovora na vprašanje, ki nam ga je zastavil že v vabilu: "Zakaj v Sloveniji ne poznamo boljše naše 'širše domovine', zapletenih odnosov odločanja znotraj EU in vseh priložnosti, ki jih našemu gospodarstvu ponuja evropski trg?"

Kakšnega zadovoljujočega odgovora seveda nismo dobili, preživeli pa smo čudovit večer, ki ga je v drugi polovici popestril Korošec Oto Vrhovnik, redni profesor za klasični saksofon na Univerzi za glasbo in upodabljajočo umetnost na Dunaju. Njegov saksofon je pel s tistim "odštekanim" zvokom, ki iz vsakega, še tako zapetega in zagrenjenega človeka posrka sokove življenja in jih zavrti v veselje, pri drugih pa poskrbi za pravo strast in radost razpoloženja. Oto je nedavno ustanovil salonski orkester, v katerem igra nad deset saksofonistov, ki iz tipk izvabljajo glasbo pretežno šestdesetih in sedemdesetih let, ko je glasba še bila glasba. Sam nam je to odlično demonstriral, ko je z zvoki saksofona zaoral prek naših čustvenih rezervoarjev in, ob

spremljajočem glasbenem "back groundu", zaigral komade, ki se jih vsi spominjamo in ki jih je večina nas lahko povezala s spomini na mladost, zaljubljenost, hrepenenje ... Super! In zagotovo bodo super tudi vsi njegovi veliki koncerti: na gala večeru v Gradcu, kamor vabi Društvo Avstrijsko-slovenskega prijateljstva Gradec, na Letališču v Slovenj Gradcu na Kovitinem akademskem plesu in še kje.

Pravzaprav lep zaključek večera, ki je ob Daretovih besedah včasih kar malce grenko izzveneval. Recesija pri nas in v svetu je pač naredila svoje in izgledi na boljše čase niso tako blizu, kot bi nekateri želeli. Bo že vedel Dare, ki sta ga ob vstopu Slovenije v evropsko integracijo Ekonomsko-socialni odbor in Vlada RS imenovala za enega od sedmih predstavnikov v Evropskem ekonomskem-socialnem odboru (EESO). Ta deluje kot posvetovalno telo pri Evropski komisiji, Evropskem parlamentu in Svetu evropske unije. Imenujejo ga tudi most med civilno družbo EU in evropskimi institucijami. In EESO nudi dovolj informacij in pregleda o tem, v kakšni situaciji je trenutno naša domovina.

Dare Stojan ima za seboj uspešno poslovno pot, ki se je začela že v letu 1977, ko je

ustanovil obrtno obratovalnico Studio TS in stopil na pot obrti in podjetništva. V začetku se je ukvarjal z ozvočenji in osvetlitvami po vsej Jugoslaviji za namene velikih koncertov in prireditev. Sledila je proizvodnja aparatur za ozvočenje in svetlobne efekte, kasneje pa t. i. sistemski inženiring, kjer so projektirali in postavljali tudi najbolj zahtevne video sisteme v gledališčih, kino dvoranah, igralnicah, velikih podjetjih, kongresnih centrih, parlamentih itd.. Tik pred začetkom recesije je podjetje TSE d.o.o. prodal avstrijskemu podjetju AVC in se deloma umaknil iz zelo intenzivnega podjetniškega življenja. V podjetju Avitel, katerega lastnik je, sedaj skupaj s strokovnjaki iz informacijske tehnologije

sodeluje pri razvoju interaktivne multimedijske platforme za potrebe e-izobraževanja, e-kulture, telemedicine itd..

Dare Stojan je bil tudi vseskozi aktiven v organih Obrtno zbornice Slovenije, kasneje pa tudi ustanovitelj in deset let predsednik Združenja delodajalcev obrti in podjetništva Slovenije. Zaradi te funkcije je bil tudi član Ekonomsko-socialnega sveta v Republiki Sloveniji. Večer z njim in glasba z Otom sta občutno zaznamovala redno srečanje članov KKL ter ga z velikim aplavzom in druženjem do poznih nočnih ur uvrstila med najboljše nasploh!

Renata Picej

Foto Doroteja Omahen

ČETRTEK, 7. NOVEMBRA 2013

PASTI UPRAVNEGA SODSTVA

Na novembrskem srečanju smo bili pravniško razpoloženi. Hčerka našega častnega člana Staneta Virtiča Jasna Šegan je že tri leta predsednica Upravnega sodišča Slovenije, zato je bila prava strokovnjakinja za pogovor o Upravnem sodišču Slovenije, njegovi organiziranosti, pristojnosti in delu. Kratko nas je popeljala skozi zgodovino, nam predstavila organizacijo sodišča, postopek upravnega

spora ter njegovo delo. S pomočjo statističnih podatkov smo izvedeli, s katerimi spori (s katerih upravnih področij) je sodišče najbolj obremenjeno, kateri spori so posebno zahtevni in kakšen je povprečen čas reševanja upravnega spora.

Jasna Šegan je bila rojena v Mariboru, šolala se je v Ljubljani, kjer je v letu 1984 diplomirala na pravni fakulteti. Po opravljeni di-

plomi je v letu 1986 naredila pravniški državni izpit. S poklicno kariero je začela v carinski službi in jo nadaljevala kot vodja pravne službe na tedanjem Ministrstvu za promet in zveze. V juniju 1998 je zaprisegla kot sodnica Upravnega sodišča Republike Slovenije. Na upravnem sodišču se je razen s splošnimi upravnimi spori ukvarjala predvsem s carinskimi in davčnimi zadevami. V juniju 2001 je bila imenovana za podpredsednico Upravnega sodišča Republike Slovenije, od februarja 2010 pa je predsednica tega sodišča. Aktivna je bila tudi v mednarodnih zvezah, saj je štiri

leta podpredsednica Evropskega združenja upravnih sodnikov (Association of the European Administrative Judges) in hkrati vodja delovne skupine za davčno pravo pri tem združenju. S prispevki in referati je sodelovala na različnih dogodkih; v zadnjih treh letih na Dnevih javne uprave, sodelovala pa je tudi na seminarjih oziroma konferencah v tujini, ponavadi na povabilo EU oz. stanovskih sodniških združenj.

Milan Vogel

Foto Doroteja Omahen

SOBOTA IN NEDELJA, 9. IN 10. NOVEMBRA 2013

MARTINOVANJE V CVETLIČNEM VRTU

Sekcija avanturistov je tokrat odpotovala v tisti najbolj severnozahodni del naše sosede Hrvaške - v pravi zeleni žep ob meji s Slovenijo in Madžarsko. V tisti globoki tolmun narave, ki brbota od vodnih mehurčkov, klokota od mehurjev nafte, se kiti in diči z dvorci, krasi z vinogradi in vinskimi kletmi, ponuja dediščino in tradicijo na vsakem koraku, predvsem pa diši po dobri hrani in ponuja očem prečudovito slikanico doživetij. Vstopili smo v zelenje Zagorja in svetemu Martinu v čast zarajali in zapeli v "Cvjetnjaku Hrvatske", kot Hrvaški

turizem promovira svoje Medžimurje.

Dvodnevno uživanje, čemur smo člani avanturistične sekcije kar najstrožje zavezani, smo začeli že z užitkom na naši strani Sotle, v nezatni vasi Orešje, od koder se proti vzhodu ponuja razgled vse do Slemenca, za katerim tiči Zagreb. Pod bizelskim gradom, ki nam je vseskozi mežikal v pozdrav, v svetlem in suhem jutru dneva, ki so ga vremenoslovci napovedali kot zelo deževnega in sploh zelo slabega in nevrednega turističnih korakov.

Prišli smo na zajtrk s penino, pričakovali srebrne kapljice penečega vina, tam nekaj po deveti uri zjutraj, odšli pa s solzami v očeh in prešerno nasmejanim srcem. Omamljeni! Od prijaznosti. Od penine, pridelane po klasični metodi z imenom Katarina (tako je ime gospodarjevi ženi), od domačih salam, kraljevske paštete ter vsega drugega, kar je ponujala miza. Predvsem pa od družinske tradicije na kmetiji Sagmeister, ko so tri generacije kleno bizeljske družine, ki svoj turizem promovira s sloganom "Hiša pesmi in vina", pred nas stopile odprti src, z glasbo in pesmijo. Gospodar Blaž, ki nas je skupaj s prijateljem, ta mu je pomagal obvladovati "avanturiste", sprejel že pred hišo, ata Tone, ki je najprej previdno vprašal, če nam lahko kaj zaigra na harmoniko, kar tako, za dobrodošlico, in dva sinova: starejši Marko (14) in mlajši Miha (9). Bili smo navdušeni, ko je Tone raztegnil meh in zapel, potem pa je vžgala bomba! Ko sta zapela vnuka, je bilo prešernega vzdušja konec. Najprej smo se zresnili in potem onemeli. Kar smo slišali, je bilo, kakor da bi se odprla nebesa in bi angelci peli nam v pozdrav. Zvonko, čisto, radostno se je zvočna kulisa prelivala v naša ušesa. In za začetek smo slišali tisto, ki že tako sama po sebi omamno kapne na dušo, jo boža in radosti "Pel bi zate". To je slovenska verzija hrvaške pesmi, ki jo vsi mi brundamo

vedno, ko je občutenje najbolj intenzivno, "Da te mogu pismom zvati" Ivice Badurine in v izvedbi klape Maslina ali drugih. Povsem spontano je padla ideja, da se bomo sem še vrnili.

HRVAŠKO ZAGORJE - BAJKA NA DLANI

Pri Kumrovcu smo vstopili v Hrvaško Zagorje, ki ga Hrvati promovirajo s sloganom "Bajka na dlani". Pa saj ni čudno! Bajke, pravljice, zgodbe nas čakajo povsod. Takoj za Kumrovcem lovi našo pozornost sila nenavaden spomenik, namreč spomenik, ki je kot obelisk posvečen hrvaški himni Lepa naša. Potem je streljaj naprej Klanjec, kraj, kjer počivata v frančiškanskem samostanu (v cerkvi je sicer mavzolej rodbine Erdödy, ki sodi v fevdalno elito tedanjega časa), dva najbolj elitna primerka hrvaške kulturne dediščine nasploh - metalna sarkofaga izjemne umetniške vrednosti. V njih sta pokopana Sigismund Erdödy (1639), hrvaški ban in utemeljitelj samostana, in Emerik Erdödy (1690), dobrotnik samostana. Prvi obdan z mogočnimi levjimi glavami, in drugi, ki ga ne moreš pozabiti zaradi impozantnih jelenjih rogov na njegovem zadnjem počivališču. Nasproti je galerija Antuna Augustinčiča (velikega hrvaškega kiparja, likovnega pedagoga in akademika, čigar dela poznajo po vsem svetu: njegov je Konj pred zgradbo Združenih narodov v New

Yorku, kip maršala Tita v Kumrovcu, njegova je skulptura Mir na rdečem bankovcu za 100 dinarjev stare Juge ... Vsa dela je mojster zapustil rojstnemu kraju in v veselje obiskovalcev. V Klanjcu pravkar poteka razstava Hiša evropskih himn s podnaslovom Združeni v različnosti. To ni naključje, saj se je v Klanjcu rodil Antun Mihanovič, avtor besedila hrvaške himne. Inicijativa za ta projekt, s katerim se obiskovalcem Klanjca želi na atraktiven, zanimiv in multimedialen način približati fenomen himen (pesmi kot simbola države), je prišla iz ocene, da je hrvaška himna oz. avtor njenega besedila zadosten motiv za nov turistično-kulturni produkt, in sicer za Hišo evropskih himen, ki jo nameravajo postavili.

NEANDERTALCI V DRUŽBI KRALJA MATJAŽA

Čaka nas Krapina, središče Zagorja, mesto, ki je svetovno znano postalo leta 1899, ko so pod Hušnjakovim hribom odkrili fosilne ostanke neandertalcev. Našel jih je Dragutin Gorjanović Kramberger, hrvaški paleontolog, geolog in univerzitetni profesor, ki je na poziv lokalnega učitelja Josipa Rehorića prišel na Hušnjakov hrib in v šestih letih izkopavanja odkril približno 3000 paleontoloških ostankov neandertalcev in živali, kar je največja takšna zbirka na svetu. Muzej krapinskih neandertalcev tik ob Krapini, komaj opazno

umeščen med dva hriba, je eden najmodernejših muzejev sveta. Pri postavitvi so sodelovali muzealci iz osmih držav, gradili pa so ga kar enajst let. Gre za nov, multimedijski in tehnološko opremljen muzej, ki krapinsko najdišče umešča na evropsko karto senzacij. Poleg neandertalcev prikazuje tudi zgodbo o nastanku sveta, zgodovino zemlje in prve organizme, obiskovalce pa čaka še zgodba o evoluciji človeške vrste po neandertalcih.

Vendar Krapina ni znana samo po tem muzeju. Za nas je posebej zanimiva še zaradi kralja Matjaža, ki je bil po legendi kot sin transilvanskega plemiča Jánosa Hunyadija in z imenom Matthias Corvinus, Matija Korvin (ogrski in češki kralj ter vojvoda Avstrije), eden mnogih lastnikov krapinskega gradu. Na začetku 20. stoletja je prekmursko-porabski etnolog Avgust Pavel podal tezo, da je prav na podlagi življenja Matije Korvina, ki je vladal tudi delu današnje Slovenije, nastala slovenska pripovedka o kralju Matjažu. Krapina je znana tudi kot rojstni kraj Ljudevita Gaja (hrvaški jezikoslovec, politik, novinar in pisatelj) in njegove gajice ter ilirizma. Tukaj so živeli Šenoa, Andrić in prva hrvaška pisateljica in novinarka Marija Jurić Zagorka ... Za nas je pomembno še dejstvo (ne pozabimo, da smo na martinovanju), da je bil v Krapini leta 1908 prvi sejem vina na Hrvaškem.

In ko so oblaki iztisnili kratek naliv, smo v turistični vasici Vuglec Breg blizu Krapine guštirali divjačinski golaž. Vasico z originalnimi hišami - "hižami" - je ob vzgibu zaščite dediščine prednikov na slikovitem hričku s prečudovitim razgledom zastavil Mario Vuglec. Romantična vizija njegove družine je ustvarila zapeljiv podeželski ambient za vrhunske kulinarične užitke in izpostavila področje Hrvaškega Zagorja v poželjiv turistični produkt. Na mizah pa so nas, ob kosilu, v posebnih darilnih vrečkah pričakala značilna rdeča hrvaška lectova srca, komplimentno darilce Sanje Škrinjar, direktorice Turistične skupnosti Krapinsko-zagorske županije. Za Korošce! Odvijugali smo naprej med zagorske griče, ki jih je močil dež.

SAMI V GRADU, DUHOV NI BILO!

Najprej do Trakoščana, ki so ga ob našem prihodu ob štirih popoldne že zapustili vsi uslužbenci. Saj smo vendar avanturisti in avanturistični princip izkoristim pri vnaprejšnjem dogovoru za ogled. Potem vse štima! Varnostnik nas pričaka z vstopnicami in za nami - zaklene vrata! Finol! Sami v gradu! To je vredno doživetja naše sekcije! Hodimo po ogrevanih sobanah najatraktivnejšega hrvaškega dvorca, ki je hkrati državni protokolarni objekt; saj pomnite zgodovinsko srečanja Pa-

horja in Kosorjeve 31. julija 2009, ko sta se, on z rdečo kravato in ona v rdeči obleki, po osemnajstih letih neuspešnih poskusov prav tam dogovorila za okviren načrt reševanja vprašanja meje in drugih odprtih vprašanj med državama. Uživamo v muzeju s stalno razstavo, v kateri so ambientalno, v izvirni funkciji razstavljeni predmeti od 15. do 19. stoletja. Razporejeni so po posameznih prostorih, ki tvorijo celoto v štirih nivojih (klet, pritličje in dve nadstropji). Zunaj je trda jesenska tema in za okni čepi srepeča črna. S slik na steni švigajo največkrat mrki pogledi Draškovičev (vplivna hrvaška rodbina, ki je kar nekaj stoletij gospodarila z dvorcem), mi pa čakamo, da nas v kakšnem kotu preseneti grajski duh ... Zaman!

ČIPKE, ZAPORI, FOSILI IN VULKAN

Dan je bil skorajda že do vrha zapolnjen z lepoto doživetij, ko smo znova postali in pokukali v noč. Tokrat v Lepoglavi, ki je znana po samostanu (ustanovili so ga menihi reda svetega Pavla Puščavnika), največjem hrvaškem zaporu (v njem je bilo veliko političnih zaporikov, na primer Josip Broz Tito, Moša Pijade, Alojzij Stepinac, Franjo Tuđman in drugi), fosilnem vulkanu (Gavezница) in čipkah. Kljub temi, dežju in martinovi soboti nam prijazno odprejo vrata Doma kulture, kjer sta razstava

čipk in mineralov iz Gaveznice vzbudila našo pozornost. In potem je konec spoznavanja in srkanja vtisov - zapeljemo se naravnost do Lopatinca in se v dobri restavraciji Medimurski dvori skoncitriramo na praznovanje dneva vinskega zavetnika. Ceremonija krsta mošta v vino marsikoga iz skupine prijetno preseneti, saj je na tako slikovit način še ni doživel. Razveseli tudi meni, na katerem se kuharju zapišejo naslednje jedi: krem juha od tikvinih koščic, pečena raca punjena hajdinskom kašom i jetrecima, črne čurke (krvavice) s dinstanim zeljem, vratina v pacu od senfa i meda, koruzni zapečeni žganci, kruheki iz naše pečnice, salatike, štrukli z repom i makom na kremi od mladog vinčeka... In mošteka smo si iz langviča lahko natakali sami!

Dan v Cvetličnem vrtu, ko so moji avanturisti že mislili, da so doživeli vso lepoto in posebnost tega izleta, so se zgodile ta hip zagotovo najboljše toplice na Hrvaškem - Toplice Spa&Sport Resort Sveti Martin, kjer smo prespali. To je pika na i, so govorili nasmeški na ustnicah, ko so se naslednje jutro radostni vračali iz bazenov, savn ali sprehodov po okoliških gričih, kajti pohod na nove dogodivščine po Cvetličnem vrtu je bil napovedan šele ob 11 uri. Ob spremljavi sonca in moje complimentary penine, s katero smo nazdravili lepoti življenja in naši sekciji, smo krenili na

ново pot. Najprej do Svetega Martina na Muri in reke Mure, da smo občutili njeno veličastnost in moč. Potem do Murskega Središča, kjer smo preko mostu poškilili v Slovenijo. In končno do Peklenice, kjer smo se ustavili ob prvem nahajališču nafte na svetu. Nafta se je namreč v Peklenici eksploatirala štiri leta, preden so jo začeli izkoriščati v Pensilvaniji v ZDA, od koder so prišle prve informacije o nafti in od koder je nafta pljusknila okrog zemeljske oble in vplivala na način življenja nekoč in danes. Prvo koriščenje nafte v Peklenici se je začelo z zbiranjem površinske nafte leta 1856, prve vrtine pa so nastale leta 1886. In v Peklenici, ki je dobila ime po "peklu", kakor so ljudje poimenovali nafto (saj je zagorela, če je prišla v stik z ognjem), smo izvedeli, da je naš koroški Dravograd leta 1859 premozel prvo slovensko rafinerijo in v njej so destilirala tudi pekleniško nafto! Tako sporoča informacijska tabla na spominskem mestu tik ob stari naftni vrtini, ki je zdaj zgolj pomnik nekdanjega življenja. A v njenem zajetju se lepo vidi pohlevno brbotanje nafte in širjenje mehurjev, ki spominjajo na dihanje zemlje.

CIMPER

Cimper sicer pomeni podporni steber v rudniku in ker je turistični kompleks, v katerega smo se namenili za srečanjem z nafto, pravza-

prav spominski park preteklega obdobja pre-mogovništva, je ime kar pravšnje. Komplex Cimper pod vodstvom zagnanega Kristijana Kovačiča ni samo muzej, ampak poskus poplemenitenja međimurske destinacije z de-diščino, kulinarijo, pijačami, športom in še čim (poleg restavracije je tukaj v youth hostlu mogoče prenočiti). Mi smo po kratkem ogledu Spominskega doma rudarstva in vpogledu v življenje pred 100 leti poskusili pivo, žganje, suha jabolka - jabolčni čips (in ga poleg piva tudi v ogromnih količinah nakupili) ter se zamislili nad življenjem v začetku 20. stoletja, ko v Međimurju ni bilo lahko. Po prvi svetovni vojni je prišla huda gospodarska kriza, zato je odprtje rudnikov, ko so ob Muri povsem po naključju odkrili plasti premoga, na tem področju pomenilo rešitev za prenekatero družino. Prva izkopavanja so bila površinska, in to z orodjem, ki so ga delavci prinesli od doma: lopate, krampi, posode za prenos premoga do vozov, s katerimi so ga transportirali s konjskimi vpregami.

VELIKI FINALE

Ko se je dan že močno prevesil v popoldne, smo vstopili še na tla Čakovca in ob izjemni razlagi Rudija Grula, prvega človeka međimurskega turizma, spoznali vlogo Čakovca v svetovni in lokalni zgodovini. Bilo je izje-

mno. Način razlage in dejstva sama so nas klub mrazu zadržala na glavnem trgu sedeža Međimurske županije, da smo radovedno prisluhli zgodbi, ki je pred nas pripeljala like davne preteklosti: nekdanjih vojskovodij, generalov, kraljev, grofov, vojvod, banov, cesarjev in drugih, in v spomin še posebej zasidrila dve imeni: Zrinski in Sulejman I.. Veliki finale martinovanja pa je bil takšen, kot smo si ga avanturisti zaslužili. Imenuje se Restavracija Kneja in je, čeprav leži v Malem Mihaljcu, daleč za božjim hrbtom ter pozabljena in odmaknjena sredi gozdov, mali zaklad velikega doživljanja. Ambientalnega (zgrajena iz sibirske smreke) in kulinaričnega (teletina izpod peke je bila za angele, da o međimurski gibanici sploh ne izgubljam besed). Cimbale, ogenj na ognjišču, topel prostor, prijazni ljudje, dobro vino... In mi - zadovoljni in srečni! Na zdravje, Martin! Da bi nam še bilo tako martinovati in se družiti pod okriljem našega KKL in Sekcije avanturistov, smo rekli, preden nas je šofer Matjaž varno pripeljal v Ljubljano, ki jo je ob našem povratku hudo, hudo zalival dež!

Renata Picej

Foto Marijan Štriker

ČETRTEK, 5. DECEMBRA 2013

DECEMBRSKI PIANO FORTISSIMO ZA CLARINET

Doletel nas je užitek "klarinetovanja", za katerega je poskrbel Kvartet klarinetov CLARITET, družčina štirih radoživih odličnih glasbenikov iz Podgorja pri Slovenj Gradcu, in nas na našem decembrskem rednem srečanju za zaključek koledarskega leta s trinajstico na koncu zapeljal na mogočni glasbeni ocean, po katerem smo z velikim užitkom jadrali na krilih zabavne in klasične slovenske in svetovne glasbe. Doživeli smo zanimiv, informativen, prijateljski in človeško toplec decembrski večer. Medtem ko sem sama pričakovala bolj komorno prireditev in kraljevanje mol lestvice v stilu: "Ko dobrane se mrače, k meni spo glasovi tihi, kakor tožbe tajni vzdihli src, ki v žalosti živé" (Josip Murn Aleksandrov), so bili koroški glasbeni zanesenjaki v svoji podaji več kot domiselni.

Kombinatorika resnega in zabavnega nabora skladb je bila skoraj hudomušen poskus pridobitve naklonjenosti poslušalstva in je kulminirala v zabavno podajo glasbe v trenutku, ko je igranje izzvenelo kot napitnica sama; klarinetisti so namreč odvili spodnji del glasbila, kjer se dolgo telo klarineta razširi v trobljo, odmevnik, in z njimi trčili, kot bi čašo vina dvignili v mogočni "na

zdravje" ali "na veselje"!

Kvartet klarinetov CLARITET je bil kot Kulturno društvo CLARITET ustanovljen leta 2011 na pobudo profesorjev Glasbene šole Slovenj Gradec. Sestavljajo ga prof. Mitja Repnik, prof. Matjaž Isak ter študenta klarineta Rok Ruprecht in Simon Žvikart. Družijo jih ljubezen do igranja klarineta in raziskovalna žilica glasbenikov, ki iščejo nove poti za promocijo in užitek glasbenega inštrumenta iz skupine pihal, sicer enega osnovnih inštrumentov pihalnih, simfoničnih in drugih orkestrrov.

Delovanje CLARITETA je zagotovo poživitev kulturnega dogajanja na Koroškem in širše, predvsem pa je, na željo, lahko v ciklu, ki so ga glasbeniki poimenovali "Festince", tudi glasbeni praznik za najmlajše. Na teh koncertih se kvartet ukvarja z najmlajšo publiko, ki ji predstavlja enako zahtevno klasično glasbo (od baroka do na novo napisane glasbe) kot odraslim poslušalcem, a z veliko razliko, opazno v podajanju oz. komunikaciji, prilagojeni otrokom. Ti se lahko kadarkoli vključijo v potek koncerta in s svojimi vprašanji v živo vzpostavijo svojevrstno zaupanje in prijateljski kanal druženja pod

vzvišenim nebom glasbe. Ob tem spoznavajo inštrumente, skladatelje, glasbenike, dirigente in vrstnike, ki se ukvarjajo z glasbo in zelo preprosto vstopijo v svet ritmov, melodij in proces zavestnega poslušanja glasbe. Scenarij in strokovni, sproščeni dialog vodi komentator s pomočjo vodje nastopajočega ansambla, aktivno pa se v potek vključujejo vsi majhni in malo večji radovedneži.

In med slednje smo v zadnjem delu našega druženja vstopili tudi mi, ki smo CLARITET zasuli z množico vprašanj. In dobili odgovore, tako da je bil užitek glasbe tudi za nas podvojen! Med drugim smo izvedeli veliko o klarinetu. Kako je sestavljen, o jezič-

ku, ki med igranjem vibrira in s tem ustvarja zvok, do tega, da se posluh deli na ritmičnega, melodičnega in harmonskega, da so današnji klarineti narejeni iz ebenovine, trdega afriškega lesa, pa do dejstva, da ima Koroska povprečno največ pihalnih orkestrov v Sloveniji.

In še veliko več, seveda. Uspel večer. Uspelo srečanje. Lep spomin in dober okvir za slovo od koledarskega leta 2013. In Slamič sem zapuščala z verzi Josipa Murna v mislih: "Tiho, tiho dalje sanjanoč z bleščečimi očmi."

Renata Picej

Foto Arhiv kvarteta Claritet

ČETRTEK, 9. JANUARJA 2014

ZDRAVA DUŠA, ŽIVO TELO IN UPORABA PAMETI

Letna srečanja za okroglo mizo, pa čeprav je ta včasih oglata ali pa je sploh ni in sedimo v kateri izmed dvoran, najpogosteje pa seveda kar v našem domicilu, Kavarni in čajnici Kava-Čaj na Kersnikovi ulici v Ljubljani, kot v razredu, v kinu, na konferenci ali drugače, smo v letu 2014 začeli v Studiu Eviana.

Naša članica Bojana Jurenec nas je za začetek leta povabila v novo družinsko pridobitev, Studio Eviana. Na vabilu je pisalo, da

gre v Špruhi 19, v Trzinu, za oazo zdravja in dobrega počutja in da nas čakajo same lepe stvari.

Srečanje je potekalo v prijateljskem in sproščenem vzdušju, celo ležernem, zato so jo najbolje odnesli tisti, ki so prišli v trenirki ali športnem oblačilu. Ob prijetni glasbi, prigrizkih, sestavljenih s posluhom za zdravje, in slaščicah, ki so podčrtavale dejstvo, da je eden največjih sovražnikov zdravja sladkor,

je poznopopoldansko srečanje postajalo večerno, mi pa smo z navdušenjem poslušali strokovne svetovalce za prehrano, gibanje in uravnoteženo življenje.

Delo v studiu je predvsem namenjeno preventivi in osebje s pozitivnim odnosom do radostnega, zdravega in zadovoljnega življenja nam je odstiralo prve informacije o zdravem življenjskem slogu, nujnosti gibanja, pravilni prehrani, pozitivno naravnanih mislih ...

Studio Eviana je zagotovo naslov, kjer poleg teorije za polnokrvno, preudarno in modro življenje najdeš vse, kar potrebuješ, da zaženeš energijo v celicah, organih in udih in se lahkih korakov napotiš naprej po cesti svojega življenja. Mladi učitelji in trenerji, maserji in sogovorniki za snovanje zdravega in zadovoljnega počutja znajo prepričati, zato smo ob odhodu toliko bolj verjeli, da je res, kar je ob koncu vabila zapisala Bojana:

»Nobena stvar ne naredi človeka srečnejšega, kot njegovo lastno prepričanje, da je naredil najboljše, kar je mogel.« (Mihajlo Pupin)

Renata Picej

Foto Bojana Jurenc

AVANTURISTIČNA SEKCIJA

V letu 2013 smo se preprosto - imeli fajn! Potovali smo na Madžarsko in na Hrvaško ter častili svojo zavezo - guštiranju življenja v malenkostih vsakdana. Bili smo v Porabju in Monoštru ter na dvodnevem izletu obiskali še nekaj prekmurskih biserov. Jeseni smo odrinili v objem Hrvaškega Zagorja in Medimurja ter dva dni pili lepote krajine tik za mejo s Slovenijo. Kdo bi mislil, da bomo martinovali nedaleč od pravega vulkana, pa prvega črpališča nafte na svetu in da se bomo z izleta vrnili z novim vedenjem - da je bila v Dravogradu že pred sto leti rafinerija nafte.

Zdaj se veselimo novih doživetij. Začelo se bo maja, ko sta na programu kar dva turistična spektakla. Prvi je »Festival solzic«, ki ga sicer pripravljam za občino Ravne na Koroškem in je kot hommage posebnosti življenja Koroške pod Uršljo goro zavit v štiridnevno turistično pentljo. Solzice kot spomin na Prežiha in solzice kot asociacija na naravno diverziteto prostora vnašajo v prostor in čas nov turistični produkt, ki bo povezal različne dimenzije Koroške, se ne bo spotikal ob občinske meje, povezal ljudi in predvsem po-

stavil Koroško nazaj na zemljevid Slovenije! Festival solzic, ki bo upam, tradicionalen, bo potekal med 22. in 25. majem v občini Ravne na Koroškem. Avanturiste bom na Koroško popeljala v soboto, 24. maja.

Drugi majski spektakel nas bo 29. maja vodil na jug, na črno celino, naravnost v Maroko, ki ujet v morje Sredozemlja in Atlantika ter ogrnjen z veličastnim gorovjem Atlasa čuva prestižni pladenj avanturističnih užitkov za dušo in telo.

Ko bo dozorel vinski mošt, bomo spet šli na pot. Martinovanju se pa res ne bomo odrekli! In če bo nostalgija po miklavževanju velika, bomo tudi miklavževali. Na Koroškem!

Predsednia Sekcije avanturistov
Renata Picej

GOLFSKA SEKCIJA

Golfska sekcija, ki je bila ustanovljena 17. maja 2012, je izvedla svojo prvo aktivnost v sredo, 13. junija 2012 na golfskem igrišču Arboretum. V lanskem letu je pozvala člane društva v ponedeljek, 10. junija 2013, na golfiše Diners v Smledniku, vendar se vabilu nihče od prijavljenih ni odzval, verjetno zaradi slabega vremena, in predsednik je v dežju sam odigral devet jamic, najavljeni družabni del srečanja pa prestavil za nedoločen čas.

Predsednik golfske sekcije
Janko Arah

Foto Arhiv KKL

JADRALNA SEKCIJA

Jadralna sekcija je v letu 2013 nadaljevala z aktivnostmi, ki smo jih začeli 19. maja 2012, ko smo se jadralci in jadranja željni društveni člani dopoldne dobili na jadrnici Metka v Marini Izola.

V letu 2012 smo trikrat organizirali jadranje iz Marine Izola, lansko leto pa je bila jadralna sekcija aktivnejša, saj smo organizirali kar štiri jadranja. V nedeljo, 26. maja 2013, smo se dobili ob 11.00 uri na pomolu B, števila 14, in po tekoči dobrodošlici smo se seznanili z zunanostjo in notranostjo jadrnice, si razdelili funkcije (kapitan, prvi oficir, mornarji, gosti), se okrepčali in nato odpluli v Tržaški zaliv, od koder smo si med jadranjem in motoriranjem z morske strani ogledali lepo slovensko obalo.

Ponovno smo jadrli v torek, 2. julija 2013, nato v soboto, 24. avgusta 2013, in v soboto, 26. oktobra 2013. Na vseh jadranih smo vadili obvladovanje vozlov in jader, pri čemer smo imeli izredno srečo, saj nam je bilo vreme več kot naklonjeno: primeren, ne preslab in ne premočan veter, v katerem je jadrnica poplesavala po naših željah proti Kopru, Trstu in Piranu.

V vrste jadralske sekcije ste vabljeni vsi, ki že imate jadralske izkušnje, pa tudi tisti, ki si jih šele želite pridobiti. Ker tekmovalnega jadranja ne praticiramo, so družabni in kulinarični dogodki na jadrnici pravzaprav nepozabni. Lahko ste prepričani, da je tako, lahko pa se tudi sami prepričate.

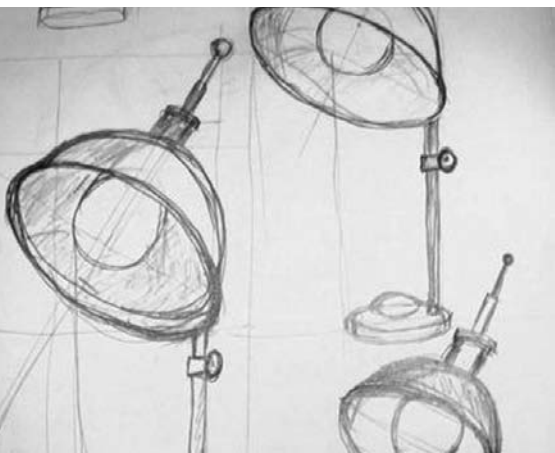
Predsednik jadralne sekcije
Janko Arah

KUHARSKA SEKCIJA

V Kuharski sekciji je bilo v letu 2012/2013 izvedenih pet kuharskih tečajev, od tega dva v letu 2012 in trije spomladi leta 2013. Predvidenih novih tečajev v jesenskem času ni bilo mogoče realizirati zaradi prenavljanja kuhinje v centru MIELE. Vsi tečaji so namreč bili pod streho gospodarske družbe MIELE, ki je prijazno odstopila svoje prostore. Vsak tečaj je združeval članice in člane KKL v prijetnem delovnem in družabnem vzdušju. Zadnjega srečanja v maju 2013 so se tečajnicam na povabilo predsednice kuharske sekcije pridružili novinarka revije JANA s fotografom in fotograf gospod Stane Jerko. Poslikali in poskušali so pripravljene koroške jedi po Darjinih receptih. V reviji JANA bo o tem tudi objavljen članek z recepti in fotografijami takrat pripravljenih jedi. Kuharska sekcija Kuhajmo z dušo po koroško bo nadaljevala svoje delo, ko bodo ponovno na voljo obnovljeni prostori kuhinje v centru MIELE.

Predsednica Kuharske sekcije
Darja Kuhar Kotnik

LIKOVNA SEKCIJA

V pomladi 2013 je vzklila ideja o posebni, ustvarjalni sekciji KKL- likovni.

Odbor UO KKL me je povabil k sodelovanju kot mentorja in ustvarjalca številnih del v različnih slikarskih tehnikah in z dolgotrno andragoško prakso.

Organiziral sem likovno izpopolnjevanje za člane KKL in prijatelje, s predznanjem ali brez njega, v okviru KUD VIČ Ljubljana, v umetniškem ateljeju na Cesti dveh cesarjev 102, kjer se nam lahko pridružite vsako sredo od 18. do 21. ure.

Začetek je bil skromen, a obetaven! Nadaljujemo!

Mentor likovne sekcije

Drago Petrović

Foto Janez Kožuh

PLANINSKA SEKCIJA

Poleg drugih smo v letu 2012 ustanovili tudi Planinsko sekcijo. Namenjena je vsem ljubiteljem planin in pohodništva. Starim, mladim, izkušenim planincem in tistim, ki si samo želijo v naravo.

Tako smo že v letu 2012 izpeljali izlet na Raduho. Kljub slabemu vremenu se ga je udeležilo osemnajst nadebudnih članov. V letu 2013 žal nismo imeli nobenega izleta. Poškodovala sem si nogo in bila kar polovico leta na bergljah. Za letošnje leto pa planiramo v jeseni izlet na kočo na planini Prevala (Bor nova pot), izkušeni pa bodo lahko pot nadaljevali do Begunjščice.

Predsednica planinske sekcije

Alenka Kresnik

PLESNA SEKCIJA

Leto 2013 je za nami, in tako kot gospodarsko in politično, tudi plesno ni bilo najbolj plodno.

Kot vodja plesne sekcije v našem klubau bi si želela več volje in entuziazma, več potrebe po druženju na plesnem parketu. Ker nam posameznikom znotraj sekcije poguma ne vzame takšen, lahko bi rekli, majčkeno zaspán odziv me Korošci, se bomo še naprej trudili, vabili in vedno znova upali, da se nam bo pridružilo čim več članov.

Letos bodo plesne vaje potekale na novi lokaciji, v Studiu Eviana, na Špruhi 19 v Trzinu, ob sredah ob 20.00 uri zvečer.

Veselim še novih plesnih navdušencev.

Predsednica plesne sekcije
Bojana Jurenc

Štefan Vevar

ANGEL POZABE V PREOBLEKI KOROŠKE SLOVENŠČINE

Nekje sem zapisal, da je Angel pozabe*, gledano s širšega gledišča, družbeni roman, ki tematizira tragično in groteskno zaznamovanost človeške skupnosti v času in prostoru. In je hkrati družinski avtobiografski roman, saj neprikrita avtobiografska kronika avtoričine družine poživlja družbeno problematiko in ji daje večjo avtentičnost in doživetost. Kadar družbeni roman prikljiče tudi politične geste, gre tudi za politični roman. In roman Maje Haderlap jih je priklical več, med njimi tudi neformalni obisk predsednika republike pri avtorici in še več: nekaj katarzi podobnega pri večinskem prebivalstvu.

Zame pa je roman Haderlapove predvsem tudi koroški roman izza Pece, ki mi je iz presenetljive bližine prinesel osupljive pr-

vine nove vednosti - o dogodkih, ki jih v taki razsežnosti nisem poznal, o njihovih posledicah pa sem tudi le nekaj malega slutil. In te posledice se nemara najbolj jasno in strnjeno pokažejo na tem mestu v romanu:

»Spomini razvnamajo ljudi iz grabnov, puntajo se jim in se jih spet polaščajo. Po koncu nacizma so še veliko vedeli drug o drugem, pripovedovali so si svoja doživetja, prepoznavali so se v bolečini drugega. Potem pa je prišel strah, da s temi zgodbami ne spadajo več zraven, da so tuji v deželi, ki je hotela slišati druge zgodbe in imela njihove za nepomembne. Vedo, da njihova preteklost v avstrijskih zgodovinskih knjigah ne obstaja, še manj v koroških zgodovinskih knjigah, v katerih se zgodovina dežele začinja s koncem

prve svetovne vojne, se potem pretrga in spet nadaljuje po koncu druge svetovne vojne. Pri-povedovalci to vedo in so se naučili molčati.«

A bolj kot dejstvo, da gre pri Angelu po-zabe za koroški roman, me je ravno prevze-tost, ki sem jo čutil ob tej melanholični in elegični pisavi o hudih rečeh, pisavi, ki izvira iz melodične lirične tradicije teh krajev (tako zasidrane v koroški ljudski pesmi in v nobe-nem literarnem delu ne tako izčiščeno utele-sene kakor v Sušnikovem In kaj so ljudje ko lesovi) ... me je torej ta prevzetost pripravila do tega, da sem skušal, ne da bi sploh razmišljal, koroško obarvati prevod.

Prevod mora biti razumljiv vsem Sloven-cem, zato je kajpak narejen v zborni sloven-ščini. Vendar sem skušal z zrcni podjunske koroščine, ki mi ni tuja, saj prihajam iz Me-žiške doline pod Peco (z Raven na Koroškem), zanesti vanj ščepce posebnega koroškega ko-lorita, ki nima samo estetske funkcije, tem-več tudi avtentizira pripoved, se pravi, da jo naredi prepričljivejšo. »Primerjava izvirnika in prevoda mi je pokazala,« se je glasilo vprašanje pri nekem intervjuju, »da ste se morali pri svojem prevajalskem delu še kako dobro zavedati, da imate opraviti z besedilom koroške avtorice in da ste imeli pri tem pred očmi tudi dvojezične Korošce, ki bodo prevod ver-jetno zelo natančno pregledovali in študirali.

Angelu pozabe namreč nikakor ne moremo očitati, da se izogiba koroškemu izrazoslov-ju. Nasprotno. Celó tam, kjer so v nemškem izvirniku zapisane knjižne različice, najdemo v slovenskem prevodu veliko koroških besed. Naj navedem nekaj primerov: »presenc« za butarico, »dečva« za deklico (das Mädchen), »štorige« za zgodbe (die Geschichten), v izbi se »raja« namesto pleše (tanzen), v hlevu je mle-ko kar »špricavo«, stara mama igra posebno igro s kartami, ki ji pravi »avženga«, glagol-ska oblika »bojo« zmaguje v boju s knjižno »bodo«, življenja koroških Slovencev pa na-mesto v koncentracijskih taboriščih ugašajo v »lagerjih« ...

Res, sem odgovarjal, v vseh te primerih, pa tudi na mnogih drugih mestih, so se mi koroške besede zdele prepričljivejše in bolj doživete. Nisem si denimo mogel predsta-vljati, da bi oče kot eden glavnih junakov v romanov klical svojo hčer deklica, zato je v prevodu kajpak dečva. Z izrazom avženga pa sem na primer poimenoval igro s kartami, ki sta jo igrali babica in glavna junakinja in pri njej osvajali ali izgubljali cele posesti. Igra je podobna sodobnemu monopoliju. Avžen-ga se mi je prikradla v zavest kot živ izraz iz moje mladosti in pomeni gospodarjenje na kmetiji ali tudi samo posestvo. Podobno tudi glagol avžvati. Kako kaj avžvate pri vas

*Spominski
pohod po poteh
junakov romana
Angel Pozabe
Foto Irena
Destovnik*

*Iz sklepnega
prizora
spominskega
pohoda po
poteh junakov
romana Angel
pozabe pri
Peršmanu
Foto Irena
Destovnik*

pomeni, kako kaj gospodarite, kako vam kaj gre? In kar slišal sem babico reči: A grema eno avžengo?

Za vpeljavo sočne koroščine pa sem izbral še dejstvo, da je Maja Haderlap kot avtorica na nekaterih mestih v romanu spregovorila tudi slovensko, oziroma podvojeno: nemško zaradi razumljivosti, slovensko pa zaradi avtentičnosti in topline. Na takih mestih sem dvojnost med nemščino in slovenščino ohranil z dvojnostjo med zorno slovenščino in koroščino. Seveda ne težno in tako, da bi bila prevajalčeva intervencija opazna, ravno nasprotno, zabrisano in v skladu s tonom besedila. Žegen je najprej blagoslov, potem pa je samo še žegen. Tudi slanina hitro postane špeh in ostane špeh do konca. Samokolnica vpelje karjolo. Oče reče: Razumem, kar pač zastopim.« Ko prevedem: Divjad, ki jo je puška vzela na muho, je padla, ker se jim je (lovcem) dopadla, s to koroščino celo rešim besedno igro (fallen = pasti vs. gefallen = ugajati). Se pa za razliko v romanu samo štrika in nič ne plete. Stanko pa na neko vprašanje ne odgovori ne, ne, temveč na, na. In ko pripovedovalka reče: Kakšni časi so to bili, ji Ciril pritegne: pasji cajti. Naletimo pa tudi na: ta prava butlja, ki sta tudi največja terca in na partizanske beraške patrolje, ki postanejo žicpatrulje, kakor so jim menda rekli med

vojno. Ko avtorica opisuje očeta kot igralca v amaterskem gledališču, ga opiše: Oče igra policista. Ne ve, ali je kaj prida za teater, reče ... in jaz raztegnem: Ne ve, ali je kaj prida za teater, a je kaj zaki, reče. Bedenje pri mrliču pa ima v romanu svojega dvojnika v vahtanju mrliča. In tudi obiskovalci pri očetu se z njim ne samo kaj pomenijo, temveč tudi malo popravhajo. In tako naprej. Naj v tem duhu, v očetovem slogu iz romana tudi končam ta zapis: pa šlus in amen.

Foto Igor Modic

*Roman Angel pozabe koroške pisateljice, pesnice in režiserke Maje Haderlap, napisan v nemščini, je postal izredno odmevno delo tudi med nemško govorečimi bralci in bil nagrajen z najvišjimi literarnimi nagradami, med njimi nagrado Bruna Krayskega za politično knjigo leta, Ingeborg Bachmann, ki jo podeljuje mesto Celovec, nagrado za najboljši družinski roman in nagrado Rauris salzburške deželne vlade. Številni in zelo naklonjeni so bili tudi zapisi v avstrijskem in nemškem časopisju. Nekje so zapisali, da je roman avstrijskim bralcem pomagal razumeti problem slovenske manjšine. V slovenščino ga je več kot odlično prevedel Štefan Vevar. M. Vo.

Maja Haderlap

ODLOMEK IZ ROMANA *ANGEL POZABE*

Čas je, pravi babica, da grem z njo na Hrevelnikovo kmetijo, dokler še lahko hodi. Kmalu ne bo mogla več.

Neko jutro me zgodaj prebudi in priinese iz žitne kašče vrbovo palico, ki je večja od nje. Obuj si poštene čevlje, zapove, pot je strma.

Najprej se zložno spustiva po travnatem pobočju na lokalno cesto. Tam se babica obrne in se zazre v našo hišo, katere z apnom pobeljene stene se svetlo rišejo skoz sadna drevesa. Ne more se sprijazniti z mislijo, da bi radi staro hišo podrli, zavzdihne. Dajala je zavetje mnogim generacijam, zdaj pa naj bi jo zravnali z zemljo!

Zavijeva na kolovoz, ki se na senčni strani jarka široko vijuga čez travnik, tam pa se zagrizne navkreber v gozd. Na stekelcih babičnih naočnikov zibajoče poplesava pokrajina. Travnike valujoče zanaša do vrhov gričev, vršički smrek se spuščajo v senčno dno doline, nebo se v majhnem izrezu blešči v lesketajoči se vodi potoka globoko spodaj ob cesti.

Pot pod najinimi nogami se v gozdu zoži. Za neko jaso zdrsne k potočku in se potem strmo zagrizne navkreber, kakor da naju hoče

odvrniti od tega, da bi šli naprej. Spolzka je in pokrita z bukovim listjem. S koraki sprožava plazove listja, ki mehko drsijo v globino. Težko hodiva. Babica skoraj po vsakem koraku obstane in lovi sapo. Pri vodnjaku na vrhu bova počivali, reče, tu nimava kam sesti.

Na začetku strmine stopam za njo in jo na manj strmih odsekih prehitim, zraven tuhtam, kaj naj naredim, če babica ne bi mogla več naprej. V nasprotju z mojo bojznijo kaže osupljivo žilavost, ki je človek ne bi pripisal njeni izpiti postavi. Počasi in vztrajno nadaljujeva pot, dokler ne doseževa ovinka vrh vzpetine, za katerim se prikaže vodnjak. Voda se po lesenem žlebu steka v leseno korito. Babica ob vodnjaku sede na gozdnata tla in se zazre v najvišje ležeča posestva na drugi strani doline, ki so zdaj na najini višini. Opazi, da se je povsod kaj predruščilo, tu so kaj prizidali, tam podrli, reče in pokaže na neko novo dovozno cesto. Cesta je vrezala rano v pobočje, reče in zmaje z glavo.

Pri vodnjaku se pot skoraj zravnja. Z dolgimi koraki se približujeva Hrevelnikovemu posestvu. Kmetija stoji na zgornjem koncu

*Na Vinkelnovi domačiji
v Lepeni zdaj gospodarji
Majin brat Zdravko.
Foto Irena Destovnik*

blago vzpenjajočega se travnika. Na pročelju glavne hiše, pobeljenem z apnom, miglja senca sončne ure. Poslopja so prazna in zapuščena. Nihče več ne živi na posestvu, ki so ga po sončni uri poznali daleč naokoli, reče babica in jo odločno ubere proti hlevu. Za hlevom je držala pot v Remšenikov graben, od koder so prišle takrat, ženske iz Lepene, ki so preživele lager, začne pripovedovati. Pri Koprivni so jih ilegalno spravili čez mejo. Ko so preplezale plot, ki je ločeval Avstrijo od Jugoslavije, so se jokale in smejale. Padale so druga drugi v objem, potem ko so po tako dolgem tavanju nenkrat tako zlahka vstopile v domovino. Od meje naprej nam ni bilo več težko hoditi, reče babica. Ves dan so bile na poti. Ko so prispele na Hrevelnikovo posestvo, se je že stemnilo. V hlevu je slišala nekoga molsti. Vstopila je in rekla dober večer. Mlekarica je prevrnila namolzeno mleko, tako se je je razveselila, mleko je kar „špricavo“, reče babica. Milka je skočila na noge in zavpila, Mici, vi ste spet tu! Mislili smo, da ste mrtvi! Še več nas je, ji je odgovorila in pokazala na ženske, ki so čakale zunaj, na Gregoričko, Mimi, obe Mici, na Frido in Malko. Vsi so pritekli, vsi, ki so živeli na posestvu. Mimi so pri Hrevelniku povedali, da naj ne hodi domov, ker je pri Kahu vse uničeno. Gregorička je odšla k Rigelniku, upajoč, da jo bojo tam vzeli k sebi, reče babica. Gregoričevo posestvo je bilo uniče-

no, mož je umrl v Dachauu, otroke so spravili k tujim ljudem. Ženske so bile čisto iz sebe. Pri Hrevelniku je tudi izvedela, da so dedi in pobje že doma. Milka je povratnicam dala sveže namolzenega mleka. Nikoli ne bo pozabila okusa tega mleka, reče babica in obmolkne ...

Zvečer v postelji mi babica do konca pove zgodbo svoje vrnitve, kako je stopila na svoje posestvo, kako je naposled prišla domov. V izbi je videla še luč, stopila je k oknu in pogledala noter. Mož je sedel na klopi pri peči in nekaj tuhtal. Ravno si je hotel sezuti čevlje. Enega je že sezul in položil nogo na tla, drugega je imel še na nogi, samo vezalke je imel razvezane. Tvoj dedi je gledal v prazno, reče babica, tako čudno je gledal, da sem morala zbrati ves svoj pogum, da sem potrkala na okno. Dedi je hitro dvignil pogled, a je ni videl. Potem je še enkrat potrkala. Dedi je počasi vstal in stopil na vežo. Odprl je hišna vrata in vprašal, kdo je. Ona pa mu je odgovorila iz teme, me hočeš nazaj, me še poznaš? Mici, ti si, spet doma, je zaklical njen mož in jo tako viharo objel, da se ji je odvezala ruta in padla na tla. Tako me je stisnil k sebi, da je ruta kar odplavala, reče babica in se nasmehe. Potem sta vstala poba, ki sta bila že v postelji. A res, še rečem, vstala sta, tedaj pa me na mah pobere spanec. Lahko noč - vohko nuoč!

Prevedel Štefan Vevar

Milan Vogel

ENAJSTI KOROŠKI KULTURNI DNEVI

Društvo slovensko-avstrijskega prijateljstva je bilo ustanovljeno ob vzpostavitvi diplomatskih odnosov med Slovenijo in Avstrijo in je tako leta 2012 praznovalo dvajseto obletnico delovanja. Značilno je, da ni omejeno samo na povezovanje in sodelovanje med Slovenijo in Koroško, marveč ima močne podružnice tudi v drugih pokrajinah, med drugimi v Gradcu, kjer so ob lanskem dvajsetem jubileju društva izdali pregleden in koristen dvojezični Zbornik / Festschrift z naslovom Srečno sosed - Servus, Nachbar!.

Predsednik društva Lovro Sodja, dolgaletni učitelj na glasbenih šolah na avstrijskem Koroškem, je s sodelavci tudi za letošnje kulturne dneve v Ljubljani pripravil pester program. Uvodno dejanje, odprtje razstave o pregonu koroških Slovencev leta 1942, ki je tudi v koroških cerkvenih in posvetnih krogih zbudila kar nekaj premislekov o zgodovini Slovencev na Koroškem v prejšnjem stoletju in s tem tudi v današnjih dneh, je pospremil pevski kvintet Foltej Harman. Foltej Hartman, brat koroške pesnice Milke Hartman, je

Predstavitev publikacij

celo v nemškem koncentracijskem taborišču ustanovil slovenski pevski zbor. Odmevna razstava o okrog dvestotih slovenskih družinah, ki so jih nacistične oblasti leta 1942 pregnale z domov na Koroškem in jih deportirale v nemški rajh, je zgovorna priča o dejanjih, ki se ne bi smela nikoli ponoviti. Nekateri so bili tam več kot tri leta, mnogi pa se niso vrnili. Organizatorji razstave (pripravila jo je Brigitte Enter s Slovenskega znanstvenega inštituta v Celovcu) so zapisali: "Toda tudi tisti, ki so se vrnili, so bili soočeni z mačehovskim odnosom avstrijskih oblasti do pregnanih, ki je zaznamoval vsa poveljna leta. Popolno fizično uničenje Slovencev kot etnične kategorije so preprečile zavezniške sile, katerih sestavni del so bili tudi koroški partizani. Razstava pripoveduje o pripravah in poteku pregona, o življenju v taboriščih, o partizanskem upor, kot reakciji na pregon, o vrnitvi iz taborišč in popravni škodi, o sodnih postopkih in kulturi spominjanja."

S to temo je bila povezana še predstavitev publikacij, med katerimi so tudi spomini Ane Jug na življenje pred vojno, pregon z doma leta 1942 in vrnitvi domov, priredbe rožanskih ljudskih pesmi, publikacije, ki so izšle v okviru iniciative Slovenščina v družini, in predstavitev dveh knjig spominov pisatelja in pravnika Josipa Šašla. Zanimivo

je bilo tudi predavanje dr. Ludvika Karničarja o Gradcu in njegovem pomenu za Slovence v 19. stoletju, Koroški kulturni dnevi pa so se končali s koncertom Mešanega pevskega zbora Ojsternik in Zahomških tamburašev z Bistrice ob Zilji v Linhartovi dvorani Cankarjevega doma.

Foto Lovro Sodja

Županja Romana Lesjak

Mag. Romana Lesjak, županja

OBČINA ČRNA NA KOROŠKEM V LETU 2013 / 14*

Kljub kriznim časom, varčevalnim ukrepom in vsakoletnemu zniževanju finančnih sredstev, ki jih občine prejemajo iz državnega proračuna, so se aktivnosti v Občini Črna na Koroškem odvijale zelo intenzivno in skoraj neokrnjeno. Primanjkljaj sredstev iz državnega proračuna smo precej uspešno nadomestili s sredstvi iz evropskih skladov, pridobljenimi na različnih javnih razpisih in natečajih.

V letu 2013 smo krajani Črne na Koroškem že tretje leto zapored prejeli laskavi naziv, ki ga podeljuje Turistična zveza Slovenije - tokrat za najlepše manjše mesto, za kar gre zahvala vsem, ki prispevajo k urejenosti kraja in s svojo gostoljubnostjo in dobrosrčnostjo omogočijo pridobitev teh priznanj. Verjamem, da tudi na tak način poskrbimo za še večjo prepoznavnost našega prijetnega kraja.

Postali smo tudi nosilec certifikata Mladim prijazna občina za obdobje od leta 2013 do 2017. Certifikat se podeljuje za izvajanje ukrepov na področju mladinske politike in je zgolj formalna potrditev, da si v občini prizadevamo za vključenost mladih v vsa področja družbenega življenja, hkrati pa tudi vemo, da imamo na vsebinskem področju še veliko dela. Prav zato smo v začetku decembra organizirali okroglo mizo z naslovom Mladi v občini Črna na Koroškem in na Koroškem, ki je bila uvod v nadaljnje delo na področju mladinske politike v naši občini. Pomembna je podpora in pomoč mladim pri vseh njihovih prizadevanjih v kraju, hkrati pa želimo upoštevati tudi predloge in mnenja ostalih krajanov, zato bomo v letu 2014 uredili prostor za medgeneracijska srečanja, ki bo nudil priložnost za medsebojna srečanja in izmenjavo mnenj.

Ob dnevu otroka v mesecu oktobru vsako leto organiziramo srečanje mladih družin z novorojenčki, katerih število že nekaj let narašča. Prava radost je deliti njihovo srečo.

Za smučanje na našem priljubljenem smučišču bi sicer potrebovali sneg ali vsaj bolj zimske temperature, vendar pa nam mila zima omogoča izvajanje del na objektih, ki si jih vsekakor želimo čim prej dokončati in predati svojemu namenu. Kulturni dom, kjer

smo se za sredstva borili kar dve leti, dobiva svojo končno zunanjo podobo, za notranjost pa bo verjetno potreben še kakšen mesec dela. Ob začetku del si nismo predstavljali, kakšne gradbene posege bo treba na tem objektu opraviti in koliko pogojev, ki jih zahteva zakonodaja za pridobitev uporabnega dovoljenja, bomo morali izpolniti. Vendar pogled na doslej izvedena dela vseeno navdaja z upanjem, da bomo po končani rekonstrukciji zadovoljni vsi uporabniki tega, za naš kraj zelo pomembnega objekta.

Enako pomembna je tudi adaptacija in rekonstrukcija vrtca, kjer so bila decembra končana dela, ki so bila predvidena v letu 2013, letos pa jih bomo nadaljevali. Rok za dokončanje del na vrtcu je sicer 30. april 2014, ki pa je seveda odvisen od tega, kaj vse nepredvidenega bo potrebno na objektu še izvesti. Vsekakor bodo malčki v obnovljen vrtec lahko zakorakali v prihodnjem šolskem letu.

Energetska sanacija starega dela šole in telovadnice je bila uspešno zaključena konec septembra. Energetska obnova pomeni velik prihranek pri porabi energije, k čemur so pripomogla že v lanskem letu zamenjana okna. Videz obnovljene šole, ki smo ga poskušali čim bolj približati tistemu iz preteklosti, pa pomembno prispeva k še lepšemu vaškemu jedru Črne.

Tudi v naše smučišče smo v letu 2013 vložili veliko sredstev. Od zgornje postaje pa do Kogelnika smo položili cevi za zasneževanje in uredili razsvetljavo, kar bo razveselilo ljubitelje smučanja, ki jih pri nas ne manjka. Tekaška sekcija SK Črna bo v Bistri pridobila nov tekaški poligon, za katerega smo pridobili polovico sredstev iz Fundacije za šport. Dela na tem objektu so v zaključni fazi in upamo, da bo tekaška proga privabila veliko število tistih, ki se s tem športom ukvarjajo tekmovalno ali zgolj rekreativno.

Iz sredstev sanacije Zg. Mežiške doline, ki smo jih v letu 2013 prejeli v celoti, smo uredili cestišča v Žerjavu, Podpeci in dva najbolj poškodovana odseka ceste Pristava in kar nekaj javnih površin znotraj naselja Rudarjevo. Iz sredstev, ki jih država namenja za investicije občinam in iz lastnih sredstev pa smo na teh odsekih zamenjali celotno komunalno infrastrukturo. Iz že prej omenjenih sredstev smo zagotavljali tudi varovalno prehrano v vrtcu in osnovni šoli, izvajali mokro čiščenje cestišč, v krajevni skupnosti Žerjav bo urejen varni vrt, ki bo namenjen podružničnemu vrtcu in osnovni šoli ter krajanom. Veliko dela smo opravili znotraj občinskega Režijskega obrata, ki je poskrbel tudi za ureditev površin z rastlinskimi prevlekami v Bistri in še za vrsto drugih del, pri čemer jim je v veli-

ko pomoč novo nabavljen stroj - kombinirka, ki prihrani marsikatero zunanje naročilo.

Na pokopališču smo nadaljevali z urejanjem poti, iz sredstev za investicije občinam pa smo uredili cesto in parkirišča ter vzdolž pokopališča zgradili nov oporni zid.

Poplave v novembru 2012 so uničile predvsem ceste in mostove. V letu 2013 smo iz državnega proračuna prejeli sredstva za obnovo cestišča in struge Kramarce na odseku Drol-Prhanija in sredstva za obnovo mostu v Bistri, kjer dela še potekajo. Upamo, da bo državni proračun v letu 2014 zagotavljal sredstva za nadaljnjo obnovo poplavne škode.

S sredstvi LEADER iz Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja smo izvedli projekt Oživitve rudarskega zaselka Helena, kjer smo v decembru 2013 odprli rudarski muzej in obnovljeno kegljišče, uredili vhod v rov Helena in spomenik padlim rudarjem. Udeležba in odziv krajanov Helene sta poplačala ves trud. Dodatno bo deželo kralja Matjaža obogatil večnamenski kozolec v Mitneku, kjer smo polovico sredstev prav tako pridobili iz Fundacije za šport in je bil postavljen konec leta 2013.

V leto 2014 smo v Občini Črna na Koroškem zakorakali smelo, optimistično in z jasno predstavo o tem, kaj želimo doseči v tem letu in kam bomo usmerili svojo energijo

in finančna sredstva. Končali bomo dve pomembni večji investiciji - obnovo kulturnega doma in vrtca in s tem krajanom ponudili pomembni pridobitvi za večjo kakovost življenja. Nadaljevali bomo z ukrepi za izboljšanje kvalitete bivalnega okolja, z urejanjem lokalnih in gozdnih cest ter drugih infrastrukturnih objektov, ki so že precej dotrajani. Veliko pozornosti bomo namenili mladim, saj si bomo prizadevali tudi v praksi postati mladim prijazna občina, ob tem pa ne bomo pozabili tudi na druge ciljne skupine prebivalcev, predvsem starejše krajanke in invalide. Pomembna razvojna usmeritev, ki se bo na podlagi urejene infrastrukture v preteklih dveh letih lahko hitreje izvajala, pa je razvoj turizma. Poleg naravnih danosti imamo zdaj številne nove potenciale - dve info točki Geoparka Karavanke - na Smrekovcu in pri TIC Topla, na novo urejeno trim stezo, Rudarsko zbirko Helena, posodobljeno smučišče, na novo urejen tekaški poligon v Bistri, večnamenski objekt v Podpeci, obnovljen Kulturni dom in številne nove promocijske materiale, na podlagi katerih bo naš kraj kmalu postal še bolj prepoznavna in obiskana turistična destinacija. Še naprej si bomo skupaj z vsemi društvi, organizacijami in prebivalci občine prizadevali, da bo občina iz leta v leto bolj prijazna do svojih prebivalcev in tudi obisko-

valcev. Trudili se bomo, da se bodo starejši v svojem domačem okolju počutili prijetno, da bodo mladi radi ostajali v svojem kraju in si tu ustvarili svoje družine, obiskovalci pa se vedno znova radi vračali v naš kraj.

Foto Arhiv Občine Črna

*Takoj po novem letu smo na vse koroške občine poslali prošnjo, da bi za Bilten KKL na kratko napisali, v kaj se v občini dogaja in kakšne so njene razvojne perspektive. Žal smo do roka, 15. januarja, dobili odgovor samo od županje Občine Črna, mag. Romane Lesjak.

FESTIVAL SOLZIC

RAVNE NA KOROŠKEM

OD 22. DO 25. MAJA 2014

V naročje Uršlje gore vas vabimo! Na Koroško! Da na Ravnah na Koroškem, v Kotljah, na Prežihovi bajti in na Smučkoči počastimo dediščino kulture in narave, ujete v polno-krvni turistični užitek. Korošci pripravljamo hommage posebnosti življenja pod Goro, stkani iz Prežiha in okolja, ki se baha z dobro vodo, zelenimi gozdovi, solzicami in drugim pisanim cvetjem ter tradicijo ognja in železa. Vabimo k srčnim ljudem s pesmijo v duši! Korošci smo vedno za mušter bili! Konec šmarna vam želimo pripraviti dogajanje za razpoloženje ponosa na tradicijo življenja pod Uršljo in radosti druženja v imenu pomladi, prijateljstva, ljubezni in miru.

PROGRAM

Četrtek, 22. maja

Otvoritev Festivala solzic;

Štavharija ob 18.30 h

Gozd v Guštanju; ob 20.00 h

Trg svobode: Kulturno-zabavni program, hommage Prežihu

Petek, 23. maja:

Ravne; Gozd v Guštanju

ves dan

Trg svobode; Kultura in narava pod Goro;

Iniciativa osnovnih šol na Ravnah

9.00 h - 18.00 h

Kavarna v gozdu

Večerja pod šmarnicami

ob 20.00 h

Sobota, 24. maja

Solzice v turizmu

ves dan

Kotlje:

Koroška tržnica, razstava solzic, koroški vrt, milenijska fotografija, prodajna razstava slikarjev (za šolski sklad ravenških OŠ), razstava likovnega in literarnega natečaja za OŠ, pohod v Pekel, pohod k Prežihovi bajti in vodna zavesa z laser šovom

Prežihova bajta:

popoldne/zvečer

Kulturni perpetuum mobile, kres in pesem

Nedelja, 25. maja

Solzice in radost življenja; Mladost, ljubezen, mir!

Kotlje:

ves dan

Koroška tržnica, razstava solzic, koroški vrt, prodajna razstava slikarjev (za šolski sklad ravenških OŠ), razstava likovnega in literarnega natečaja za OŠ kulturni perpetuum mobile; avstrijska in slovenska Koroška

Žezlo miru

12.00 h

Smučkoča: »Gauda, ko včasih«

ob 18.00 h

Organizator: Občina Ravne na Koroškem

Izvajalec: Renata Picej

STUDIO EVIANA

body mind well being

KAKO DO:

- boljšega počutja
- lepega in zdravega telesa
- bolj zdravih navad
- večje storilnosti in
boljše koncentracije
- osebne rasti
- novih prijateljev

Kontakti:

Eva

041 261 125

Ana

031 258 109

Nejc

040 728 546

Metka

031 655 922

Bojana

041 626 982

Foto Sebastijan Oblak, iz monografije Uršlja gora

FEROLIN, ŠTEFAN LINDENBAUM S.P.

Ob Meži 12c, 2392 MEŽICA

Tel./Fax.: 02 82 77 450/451

Gsm: 041 600 404

Nudimo vam:

- Usluge strojne obdelave kovin in drugih materialov na modernih CNC in tudi klasičnih strojih;
- Ključavničarske usluge (varjenje in popravila razne kmetijske mehanizacije);
- Razrez in pehanje raznih kovin;
- Izdelavo nerjavnih ograj vseh vrst (zunanje, notranje);
- Izdelavo nadstreškov za terase in avtomobile;
- Izdelavo drsnih, dvokrilnih in drugih dvoriščnih vrat.

KAZALO BILTENA KLUBA KOROŠCEV LJUBLJANA

3	LETOS BOMO ZOPET VOLILI ČLANE
VSEH DRUŠTVENIH ORGANOV
<i>Mag. Janko Arah</i>	37	ENAJSTI KOROŠKI KULTURNI DNEVI
<i>Milan Vogel</i>
4	SPET JE BILO ŽIVAHNO IN VSAKEGA
PO MALEM
<i>Milan Vogel</i>	39	OBČINA ČRNA NA KOROŠKEM V LETU
2013 / 14
<i>Mag. Romana Lesjak, županja</i>
6	OD PLESA DO PLESA	43	FESTIVAL SOLZIC
27	POROČILA SEKCIJ KKL		
32	ANGEL POZABE V PREOBLEKI
KOROŠKE SLOVENŠČINE
<i>Štefan Vevar</i>		
35	ODLOMEK IZ ROMANA ANGEL
POZABE
<i>Maja Haderlap</i>		

KAJ JE DOBRO VEDETI O KKL?

IME: **Klub Korošcev Ljubljana**

SEDEŽ KLUBA: **Večna pot 11, 1000 Ljubljana**

TELEFON: **01/ 256-17-23**

FAX: **01/ 256-17-24**

E NASLOV: **arah.consulting@eunet.si**

SPLETNI NASLOV: **www.klubkorošcevljubljana.si**

PREDSEDNIK KLUBA: **mag. Janko Arah**

SREČANJA: **Redna mesečna srečanja so vsak prvi četrtek v mesecu v kavarni "KAVA - ČAJ" - SLAMIČ, Kersnikova ulica 1, Ljubljana, ob 20. uri**

TRANSAKCIJSKI RAČUN: **05100-8010444952**

DAVČNA ŠTEVILKA: **25729306**

LETNA ČLANARINA: **20,00 EUR**

KAKO POSTATI ČLAN KKL?

Povsem enostavno! Pokličite na telefonsko številko sedeža kluba **01/256-17-23** in povejte ime, priimek in naslov!

BILTEN KKL

Mag. Janko Arah (glavni urednik),

Milan Vogel (odgovorni urednik)

Naklada: 500 izvodov

Oblikovanje: Rok Bračko, Arnoldvuga+

Tisk: Tiskarna BISTISK, d.o.o.

TURISTIČNA KMETIJA PLAZNIK V BISTRI

Turistična kmetija Plaznik leži v eni izmed treh dolin, v katere vodijo poti iz Črne, a s simboličnim imenom Bistra. Do nje je mogoče priti tudi z druge strani, iz Solčavske preč Bukovskega vrha ali pa s panoramske ceste s Pavličevega sedla. Nekoč le hribovska kmetija se je razvila v veliko in prijetno zatočišče številnih turistov, ki si želijo miru, sodelovanja pri kmečkih delih in seveda dobre domače hrane. O sebi pravijo takole: "Naša kmetija se nahaja v občini Črna na Koroškem, natančneje v dolini Bistra, ki leži 6,5 km iz centra Črne, do koder vodi asfaltirana cesta. V okolici ni trušča in hrupa vozil ali mestnega vrveža, niti svetlobe mestnih luči, saj kmetijo obdajajo gozd, hribi in travniki, kjer se lahko v miru spočijete in naužijete svežega zraka ter poslušate petje ptic in čričkov."

Na kmetiji lahko sprejmejo do šestdeset gostov, imajo pa tudi sobe s šestimi prenočišči: Če se pri njih oglasite mimogrede, vam

bodo postregli z domačimi dobrotami, kot so narezki, »kločevi nudeljni« ali ajdovi štruklji, posebej slavijo po sladica in kruhu, po poprejšnjem dogovoru pa je mogoče pri njih praznovati različne dogodke od krstov, rojstnih dnevo do porok in sedmin. Seveda je vsa hrana pridelana ekološko. Prevečne kalorije je mogoče pokuriti na odbojškem igrišču, pozimi na treh kilometrih tekaške proge na smučeh ali s smučanjem na progi, na katerih so prve zavoje naredili Tina Maze in drugi udeleženci olimpijskih iger iz Črne (teh je kar sedem, največ iz enega slovenskega kraja). Kmetija Plaznik je tudi izhodišče za številne poti v hribe in druge zaselke v okolici Črne.

Kakšne so njihove mesne dobrote, smo lahko obilno okusili na našem lanskem plesu v hotelu Slon.

Milan Vogel

Vivo catering

ferolin
CNC TECHNOLOGY

HOTEL KOROŠICA

★ ★ ★ ★

STUDIO
EVIANA
body mind well being

www.klubkoroscevljubljana.si